Ţara este întâi a lui Dumnezeu şi numai apoi a noastră

PERMANENŢE

ANUL II NR. 3
MARTIE 1999

POLITIC CULTURAL SOCIAL

16 PAGINI
4000 LEI

BUNA VESTIRE - LEONARDO DA VINCI

CENACLU ÎN ÎNCHISOARE

Prelung în ureche ne huiduie dubele,
celulele, casnele, ard în plămâni,
pe umeri ne-a pus întunericul şubele,
iar foamea ne duce de mâini.
De cincisprezece ani colindăm închisorile,
de cincisprezece ani sorbim amărăciunile până la fund,
de cincisprezece ani scrijelim zidurile, tot mai afund,
să-ncrustăm visele şi ororile.
Măi Radule, măi Ştefane,
Vasile, Nichifore, Ioane băiete,
aţi scris fiecare perete ?
tavanul, podeaua, zăbrelele, uşa,
lăcata, zăvorul, cătuşa ?
Să nu rămână nimica nescris,
nici ungher, nici o coadă de lingură,
să vorbească temniţa singură
cu litere strâmbe şi lungi, de proscris.

Cuvintele ard cu văpaie în noaptea de zgură,
c-am pus în arama, cumplita scriptură,
tot sângele nostru din rană, fierbinte,
tot aurul strâns de pe scumpe-oseminte.

S-aşternem în stihuri răstriştile toate,
neamul să le cunoască şi să le-nveţe pe de rost.
Cu toţi laolaltă vom izbuti, poate,
s-arătăm a mia parte din ce-a fost.

Constantin Aurel DRAGODAN

ION MOŢA ŞI SERVICIUL MONDIAL

Constantin Papanace, primul editor al corespondenţei întreţinute de Ion I. Moţa cu "Serviciul Mondial" din Erfurt, susţinea pe drept că valoarea documentară a acestui epistolar este considerabilă. Dacă Papanace, într-un Cuvânt Introductiv, folosea prilejul ca să "insite putin asupra a trei probleme" privitoare la doctrina şi la istoria mişcării legionare, din partea noastră ne vom opri puţin asupra câtorva alte elemente interesante care se ivesc din documentaţia de faţă.

Serviciul Mondial, *Welt-Dienst*, era numele organismului înfiinţat în 1933 de Ulrich Flieschhauer, un colonel pensionar, discipol al lui Theodor Fritsch şi prieten al lui Dietrich Eckart, care în 1919 înfiinţase la Erkfurt editura U.Bodung. În 1933 Flieschhauer stabilise legături în mai multe ţări (Ţările de Jos, Belgia, Luxemburg, Elveţia, Austria, Ungaria) în vederea creării unui "birou de asistenţă tehnică" specializat în culegerea de ştiri despre activităţile iudaismului, în contrainformaţie şi propagandă. *Welt-Dienst*-ul a putut să beneficieze de finanţare din partea Ministerului de Propagandă şi, începând din 1937, din partea biroului de politică externă dirijat de Rosenberg. După declaraţiile conţinute într-un text programatic, "Serviciul Mondial luptă pentru concordia între popoare şi menţinerea păcii între naţiile civilizate; de fapt, numai pacea este garanţia adevăratei civilizaţii şi a adevăratei omenii, este garanţia unei dezvoltări superioare a genului omenesc, este izvor de bunăstare pentru toate popoarele. Uniţi în această luptă, nişte patrioţi din toată lumea, gata pentru fiecare jertfă, s-au organizat ca să permită Serviciului Mondial să-şi îndeplinească acţiunea culturală, şi asta într-o totală independenţă faţă de orice guvern"... Pe lângă aceasta, centrul de la Erkfurt publica un buletin bilunar, şi acesta cu titlul de *Welt-Dienst,* care îşi propunea să-i "lămurească pe Creştinii prost informaţi, independent de statutul sau ţara căreia aparţin". Acest periodic, la fel ca broşurile scoase ca suplimente, era publicat în mai multe limbi: de la "trei limbi" pomenite în epistolarul de faţă s-a ajuns la cele optsprezece din perioada de război. În sfârşit, *Welt-Dienst* organiza întruniri rezervate, la care interveneau reprezentanţi ai mai multor ţări: la conferinţa de la Erfurt din 1937 au participat delegaţi din douăzeci şi două de ţări.

Printre personalităţile care au avut legături cu *Welt-Dienst* şi pe care le găsim pomenite în epistolarul de faţă, se află şi monseniorul Umberto Benigni (1862-1934). "Viguroasă personalitate cu mai multe activităţi". Benigni fusese, în veacul nouăsprezecelea "unul dintre primii social-creştini italieni de nivel european". Scriitor fecund, în special autor al unei monumentale *Storia sociale della Chiesa* (7 tome, Milano 1907-1933), la începutul veacului al douăsprezecelea a devenit, vorba lui Giovanni Spadolini, "geniul malefic al lui Pius X", a cărui luptă antimodernistă a sprijinit-o, creând "un fel de contramasonerie, în scopul de a contrasta infiltrarea sectară în Biserică". "Serviciul secret" organizat de mons. Benigni s-a numit *Sodalitium Pianum* (ca omagiu lui Pius V, sfântul ocrotitor al papei contemporan) şi a vrut să fie adversar nu numai al Revoluţiei iacobine şi al radicalismului sectar, dar şi al liberalismului religios şi social la fel", de vreme ce-l arăta pe duşmanii de dinafară şi de dinăuntru ai

(cont. pag. 2)

(cont. pag.1)

Bisericii Catolice: "cei de dinafară (sectele iudaico-masonice şi aliaţii lor direcţi) se află în mâinile Puterii Centrale a sectei, cei de dinăuntru (moderniştii, demoliberalii ş.a.m.d.) sunt mijloace conştiente sau inconştiente ale acesteia din urmă pentru infiltrarea între catolici şi descompunerea lor". Activitatea *Solidalitium*-ului s-a terminat o dată cu "moartea lui Pius X şi cu influenţa iezuiţilor în Vatican (…); dar prelatul a continuat să lupte ca răzleţ, valorificând legăturile internaţionale stabilite în perioada de aur". Deci "ca răzleţ", la trei ani după ce ierahia bisericească decretase desfiinţarea Sodalitium-ului, mons. Benigni s-a întâlnit cu Ion Moţa la Budapesta. Evident, monseniorul era mult mai puţin mărginit şi mult mai puţin habotnic decât mulţi "integralişti", dacă se învoia să stabilească un contact cu fiul unui popă greco-ortodox…desfiinţarea *Sodalitium*-ului, mons. Benigni s-a întâlnit cu Ion Moţa la Budapesta. Evident, monseniorul era mult mai puţin mărginit şi mult mai puţin habotnic decât mulţi "integralişti", dacă se învoia să stabilească un contact cu fiul unui popă greco-ortodox…

În aceeaşi perioadă, întrevăzând "posibilitatea de a se folosi de poliţia fascistă ca de o putere laică, ca să nu-şi mărginească activitatea antimasonică la domeniul ordinii publice", monseniorul preda Publicei Siguranţe "dosare rezervate speciale". Tot "ca răzleţ", e foarte probabil, el şi-a întreţinut relaţiile cu centrul de la Erfurt; în mod verosimil, acesta din urmă a trebuit să se avantajeze de experienţa adunată de mons. Benigni într-o activitate care, oarecum, o anticipase pe aceea desfăşurată de *Welt-Dienst*. În primii ani ai veacului, într-adevăr, monseniorul înfiinţase Corrispondenza Romana, ce urma să devină *La Correspondance de Rome*; era vorba, după cuvintele cu care se prezenta buletinul însuşi, de "o publicaţie de ştiri şi comentarii, pe jumătate ziar şi pe jumătate simplă agenţie de presă. Nu este periodică, dar apare aproape zilnic, în afară de suplimentele ordinare. *La Correspondance de Rome* apare în limba franceză; totuşi ea va publica, în alte limbi şi potrivit ocaziilor, comentarii şi suplimente de însemnătate particulară".

La zece luni după moartea monseniorului Benigni, are loc la Montreux (16 şi 17 decembrie 1934) congresul organizat de Comitetele de Acţiune pentru Universalitatea Romei, la care Ion Moţa ia parte în calitate de reprezentant al Mişcării Legionare. Scrisorile pe care cu acel prilej Moţa şi corespondentul său de la Erfurt şi le trimit reciproc ne arată diferenţa de perspective a congresiştilor cu privire la chestiunea evreiască. Moţa îi pomeneşte, în special, pe Hoornaert şi Mercouris, "care aveau concepţii deplorabile, poate şi de origine suspectă", şi pe Somville şi Meyer, "care erau absolut sionişti, sută la sută, şi buni recunoscători ai problemei". Paul Hoornaert, de la *Légion National Belge,* îi distinsese pe evreii "integraţi", asimilaţi şi leali, de evreii "internaţionali", agenţi ai masoneriei internaţionale; numai cei din urmă trebuiau să fie denunţaţi şi ataeaţi. Georgios Mercouris, fost ministru şi şef al unei mişcări social-naţionaliste greceşti, exprimându-se după o linie de idei împărtăşită de delegaţii din Italia, Portugalia şi Austria, se opusese la "orice încercare de a face o declaraţie generală despre evrei, susţinând că era vorba de o chestiune pur interioară, diferită de o ţară la alta; deci, în conformitate cu spiritul congresului, fiecare naţie trebuia lăsată să rezolve problema ei ".

În ce-l priveşte pe belgianul Somville, de la *Ligue corporative du travail*, acesta sprijinise cererea lui Moţa, adică să fie făcută de congres o declaraţie generală despre chestiunea evreiască; dar şi adăugase că, după părerea sa, soluţia problemei "putea să consiste în a da evreilor o patrie a lor; prin urmare, prezentase posibilitatea să fie concedată evreilor Palestina, ca să-şi poată 'exprima civilizaţia lor propriе' ". În sfârşit, Arnold Meyer, şef al *Frontului Negru* olandez, trebuia să fie într-adevăr reprezentantul unei organizaţii "neînsemnate şi obscure" (după cum citim într-un raport trimis lui Ciano în 1935), dacă acest Front rezultă necunoscut pentru corespondentul german al lui Moţa. În orice caz, "admirabilul domnul de Somville"şi Arnold Meyer erau "absolut sionişti, sută la sută" în sensul că pentru ei chestiunea evreiască putea să fie rezolvată prin transferarea evreilor din ţările europene în Palestina. Era aceeaşi soluţie către care păreau să încline uneori legionarii români, care strigau: "Pentru Români România, pentru jidani Palestina!" Dar nu trebuie neglijat faptul că de la începutul anilor treizeci mişcarea legionară a luat o poziţie hotărât antisionistă, "prin diverse materiale propagandistice fiind salutată lupta arabilor împotriva creării unui stat evreiesc în Palestina. A fost înfiinţat chiar un 'Comitet *ad-hoc*' pentru propagandă în favoarea luptei arabilor".

Pe de altă parte, cu o lună înainte de congresul de la Montreux se declarase "sionist" şi Benito Mussolini, care încă nu intrase pe drumul unei politici mediteraneene coerente, adică hotărât proarabe. În timpul unei întrevederi cu Nahoum Goldmann, Ducele spusese: "Dar voi trebuie să creaţi un Stat Evreiesc. Eu sunt sionist, eu. Asta deja am spus-o doctorului Weizmann. Voi trebuie să creaţi un Stat adevărat (*un véritable Etat*), nu ridicola Vatra Naţională care v-a fost oferită de englezi. Eu vă voi ajuta să creaţi un Stat Evreiesc". Atât întâlnirile lui Mussolini cu Weizmann şi Goldmann cât şi mai strânsele relaţii ale Ducelui cu Iabotinski şi sioniştii revizionişti sunt explicate de Renzo De Felice în felul următor: "cu prosionismul lui din anii 1933-1934 şi într-o oarecare măsură şi din primele luni ale lui 1935, Mussolini ţinea să devină intermediar între evrei şi arabi şi să substituie hegemonia sa celei englezeşti în Palestina (moştenind toate dificultăţile şi sarcinile corespondente); pe lângă aceasta ţintea să-şi câştige simpatii în Europa şi America, prezentându-se ca ocrotitor al evreilor (dar fără să se expună prea mult, ca să nu şi-i facă duşmani pe arabi); în sfârşit, vroia să mărească tensiunea în Palestina, deci să creeze, o spunem din nou, ulterioare dificultăţi Angliei în unul din cele mai nevragice puncte ale imperiului ei". În 1935, şi Reinhardt Heydrich împărţea evreii în două grupuri, adică sionişti şi susţinători ai asimilării, exprimându-şi preferinţa către cei dintâi, pentru că "mărturisesc o concepţie strict rasială şi prin emigrare contribuiesc la clădirea propriului lor Stat evreiesc (…) Urările noastre şi binevoinţa noastră oficială se află cu ei". Şi cu Alfred Rosenberg spunea: "Sionismul trebuie să fie viguros sprijinit, ca să fie transferată în Palestina în fiecare an, o cotă de evrei din Germania".

Deci la mijlocul deceniului al patrulea înfiinţarea unui stat evreiesc în Palestina era dorită atât de cei care o considerau dăunătoare pentru propriile lor ţări prezenţa numeroaselor comunităţi evreieşti şi tindeau către o "curăţare etnică", cât şi de cei care, dorind să lupte împotriva hegemoniei britanice, credeau posibilă o politică mediteraneană proevreiască şi proarabă în acelaşi timp. În primul caz era vorba, evident, de o poziţie născută din exasperare; în al doilea caz, de o socoteală care vroia să fie machiavelică, dar era pur şi simplu greşită. Aceiaşi greşeală a lui Mussolini, de altfel, o va comite URSS, când aceasta va favoriza naşterea aşa zisului "Stat Israel", legându-se în iluzia că va putea face din el o bază prosovietică în Marea Mediterană şi un aliat în "războiul rece" împotriva Occidentului.

În România, dezacordul faţă de "soluţia sionistă" a fost manifestat în 1934 de filosoful Nae Ionescu, căruia Ion Moţa, mai târziu, i-a încredinţat propriul testament spiritual, înainte de a pleca spre frontul spaniol. În celebra Prefaţă la cartea lui Mihai Sebastian *De două mii de ani…*, Nae Ionescu a scris: "Există totuşi o acţiune prin care evreii au încercat să se smulgă soartei lor. E sionismul. Încercarea mi se pare însă cu totul confuză. (…) Şi acum, ce a vrut Theodor Herzl, şi ce vrea sionismul? Să ia Ierusalimul nimbul lui mistic, caracterul lui de mit de până acum şi să transforme acest oraş într-o capitală de stat cu ministere şi cu siguranţă generală? Se poate. Numai că nu s-ar realiza decât o experienţă cu totul trecătoare, cum au fost întotdeauna aşezările politice iudaice, iar, pe de altă parte, concretizându-se Ierusalimul, s-ar lua evreilor din împrăştiere singurul centru de raliere al lor care le-a făcut posibilă viaţa până azi. Sionismul este, fără îndoială, o încercare de a rupe cercul de suferinţă al fatalităţii iudaice - dar o încercare care nu poate aduce decât cel mult la un rezultat: pierderea evreilor ca popor, prin sfărâmarea mitului ierusalimit. Sionismul? Sinucidere! Şi asta trebuia să fie o soluţie!".

În ce-l priveşte pe Moţa, acest epistolar ar putea să ne lase impresia că el împărtăşea părerea "sioniştilor" Somville şi Meyer; dar sigur nu era o părere prosionistă ceea ce el exprimase cu fermitate deja cu zece ani mai devreme. Într-adevăr, publicând în româneşte *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, "Ion I. Moţa, student", a comentat Introducerea lui Roger Lambelin cu următoarea notă de subsol: "Evreii erau împărţiţi înainte de război în *sionişti* şi *nesionişti*. Cei dintâi urmăreau

(cont. pag. 3)

(cont pag. 2)
întemeierea domniei jidovești asupra lumii, prin renașterea vechei împărății jidovești a Ierusalimului. Cei din urmă voiau același lucru, însă fără a mai reînvia regatul Palestinei, ci rămânând numai risipiți printre popoarele lumii, așa cum sunt azi. Acum, după război, aproape toți jidanii sunt 'sioniști'".

Lichidând opțiunea sionistă ca una din cele două tactici ale iudaismului mondial, studentul Ion Moța s-a ținut departe de cursa în care, la un moment dat, au riscat să cadă conducători de stat și șefi revoluționari

Dar referirea la *Protocoalele Înțelepților Sionului* ne îndeamnă să ne oprim supra unui episod despre care găsim o mărturisire în corespondența lui Moța cu *Welt-Dienst*: procesul din Berna din 1934-1935. Să reamintim faptele. Pe ziua de 13 iunie 1933 gruparea elvețiană *Front Național* distribuia câteva exemplare din a treisprezecea ediție a *Protocoalelor*, traduse în germană de Theodor Fritsch. Făcând apel la o lege confederală care interzicea publicarea și difuzarea de texte obscene, Uniunea Comunităților Izraelite din Elveția și Comunitatea Izraelită din Berna iau denunțat pe Theodor Fischer, director al ziarului "Eidgenossen", pe muzicianul Silvio Schnell și pe trei alte persoane. Prima ședință de tribunal a avut loc în ziua de 16 noiembrie 1933. Președintele a numit o comisie compusă din trei experți: profesorul de drept Arthur Baumgarten pentru pârâtori, pastorul Münchmeyer pentru acuzați și scriitorul C.A.Loosli ca expert al tribunalului. Dar pastorul Münchmeyer a dispărut în mod misterios, încât la ședința din 29 octombrie 1934 acuzații au trebuit să vină fără expertul lor. Deci apărarea a cerut o amânare și ședința următoare a fost fixată pe 29 aprilie 1935. "Tinerii prieteni ai noștri din Elveția au încurcat afacerea prosteşte, pentru a ne chema în ajutor numai cu cinci zile înainte de ședința decisivă", îi scrie lui Ion Moța corespondentul din Erfurt în data de 28 decembrie 1934. Pe numele "tinerilor prieteni din Elveția", a fost Ulrich von Roll, *gauleiter*-ul bernez al *Front*-ului *Național*, cel care a cerul ajutor nemților; dar puțin mai târziu, ca să nu fie prea dependent de *Reich*, von Roll a luat legătură și cu mama consulului general român la Berlin, adică cu înstărita prințesă Caragea, care locuia la Locarno-Monti și patrona activitățile unei "Ligi de apărare ariană" înființată de ea însăși. Deocamdată, pe când acuzații îl amânau și centrul de la Erfurt se străduia cum putea, procesul se apropia de faza finală. Pe 14 mai 1935 judecătorul Meyer a condamnat pe cei doi acuzați principali la o amendă, pentru difuzare de literatură obscenă. Recursul acuzaților a fost judecat de curtea de apel din Berna în toamna anului 1937: pe 1 noiembrie decizia pronunțată în primă instanță a fost anulată, pentru că *Protocoalele* nu erau literatură obscenă. De această hotărâre, Ion Moța n-a putut să se bucure: în ziua de 13 ianuarie a aceluiași an el căzuse pe câmpul de luptă, la Majadahonda.

Claudio Mutti

SUB SCUT DIVIN

Motto: (Preotul Dimitrie Bejan, în discuție cu-n tânăr, impresionat de modul de gândire al acestuia)
"-Sunteți legionar?
- Încerc, mă căznesc să devin.
- Am înțeles acum.
- Vor înțelege toți românii, la vremea secerișului."

Ziua de 25 martie e ziua Marii Biruințe a oștilor cereşti, şi-a celor pământeşti supuse Preaînaltului, împotriva cetelor păgâne. E ziua în care Preacurata, culmea smereniei omeneşti, consimte Zămislirea. "Fie mie după cuvântul tău!" - cuvinte ce-au zguduit iadul, cu toate ale sale. Era poate ultima nădejde a întunericului, că Fecioara va refuza, ori va amâna cel puțin, venirea Luminii. Şi-apoi totul a urmat voia Domnului...

După aproape 2000 de ani, un alt Arhanghel vestea ceva. Era tărâmul flăcăilor cu "inimi mari de domn" şi-a "pădurilor de argint". După ani de batjocură şi răstignire, un codrean ieşi dintr-nsele. "Să readucem Cerul deasupra României", părea a spune. Şi iarăşi întunericul s-a îngrozit. "Fost-a om trimis de la Dumnezeu. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină" (Ioan 1,6; 1,8). Era 24 iunie, ziua naşterii lui Ioan Botezătorul despre care aminteşte Apostolul. Totodată, ziua naşterii Legiunii Arhanghelul Mihail. Legiunea Arhanghelul Mihail? Cutremurătoare cuvinte. Cum? Aici, pe pământ la noi? Noi, - prăpădiții, răstigniții, batjocoriții, umiliții, piatra pe care au nesocotit-o zidarii? Da. Un sutaş, într-o zi de sărbătoare cheamă neamul la Înviere. Şi-l urmară creştinii: la Nuntă, propovăduire, tămăduire, sărbătoare, în ispite, lanțuri, bice, palme, "porfiră mincinoasă", piroane, suliți, moarte, ş-apoi... lepădare unii, Înviere ceilalți.

Sorții decid ca pe melegurile dacilor nemuritorisă vestească Cuvântul Apostolul Andrei. Sorții decid? Adică întâmplarea? Nici pe departe. Era cel dintâi chemat. Îi va fi fost foarte uşor, căci Romanii cu zeii lor n-apăruseră încă prin părțile noastre. Cu lacrimi şi-n Duh Sfânt îl vor fi ascultat. Şi vor fi spus şi ei, ca şi Andrei odinioară - "Am găsit pe Mesia" (Ioan 1,41). Era primul ce se umplea de bucuria credinței şi care credea fără a i se prezenta o minune. Deci smerenie, umilință, însetare după noile învățături (îl numeşte "Învățător" pe Iisus şi stă toată ziua cu Dânsul după Botez). Să fim şi noi, românii, oare, primul dintre neamuri care la Învierea cea Mare să ne umplem de bucurie? Un lucru este sigur: cel care a reîncreştinat neamul românesc şi a produs cea mai profundă revoluție morală în sânul acestuia, Corneliu Codreanu, avea să fie martirizat în aceeaşi zi în care Sf. Ap. Andrei fusese răstignit. Întâmplări? Poate-n lumea democrației, nu şi-n creştinism.

Pentru a ne cunoaşte mai bine structura noastră sufletească ar trebui, poate, să fim mai atenți la caracteristicile personalității Sf. Apostol, care-l deosebeau de ceilalți apostoli. Căci, odată ce Dumnezeu a hotărât ca dânsul care primise primul Lumina să ne-o vestească şi nouă, înseamnă că sunt însuşiri comune între Sf. Apostol şi neamul nostru. Tocmai acest fapt de a fi primul ce-L-a descoperit cu "ochi lumeşti", poate spune foarte mult despre felul nostru de a fi, al românilor. "Unde locuieşti, Învățătorule?" întreabă Andrei. "Veniți şi veți vedea" - răspunde Iisus.

În istoria Legiunii, Ziua de 6 septembrie ne pune iarăşi pe gânduri. În vremuri extrem de grele pentru țară, când totul părea piedut, minunea Mai-Marelui Voievod se repetă. Horia, nu cel tras pe roată, dar aflat tot sub grija Preabunului, este cel chemat s-o aducă. E singura zi din calendar în care este menționată una din minunile Arhanghelului Mihail. Cea din Colose. "Arhanghelul ne-a ajutat", s-a dovedit a fi astfel nu numai un vers dintr-un cântec legionar.

S-a crezut a fi a Biruinței. Nimeni nu şi-a inchipuit cât de mare e puterea diavolului. N-a fost decât o victorie şi-o minune, printre altele, necesară temporar neamului. Adevărata Biruință, cea care va vine-vesti o era nouă în istoria neamului este de neoprit, căci deja temelia este pe stâncă făcută. Rămâne o problemă de timp. Previziunile Căpitanului ne cutremură, dar în acelaşi timp ne umple şi de-o mare nădejde. Sunt cuvinte parcă spuse atunci la 6 septembrie 1940: "Mişcarea Legionară este ca un cireş care a înflorit înainte de vreme. Va da înghețul peste el şi florile lui vor cădea la pământ înghețate. Dar tot într-o zi de primăvară, ele tot vor înflori."

Ş-apoi, acel 6 septembrie era un început de toamnă, nu de primăvară.

Ziua de Bună-Vestire, 25 Martie, atât de îndrăgită legionarilor, este singura zi de intensă semnificație creştină ce nu are încă un corespondent de aceeaşi intensitate în istoria românilor, sortiți parcă numai lacrimilor.

Însă, la plinirea vremii, "la vremea secerișului", vor înțelege cu toții minunea. Doar că atunci, numai unii se vor bucura.

Sile IORDACHE

Lauda Boziei

Jocul capricios al ideilor ca expresie a cine ştie căror procese din subconştient face ca nu odată să simţim apărând "în faţă" date, chipuri, peisaje ori obiecte anodine sau evenimente care ne-au ocupat cândva câmpul conştiinţei şi pe care le uitasem sau le credeam uitate.

Universul detenţiei, oricât ar părea de rudimentar, de monoton, ca orice univers "închis", era totuşi compus dintr-o infinitate de piese mici care se angrenau, realizau raporturi reciproce, şi care dădeau ansamblului o coloratură pe care o cunosc bine numai foştii deţinuţi politici.

Orice problematizare făcută de către psihologi, moralişti sau sociologi care nu au experiat fenomenul recluziunii, rămâne - tocmai prin lipsa ei de "persoana I" - un efort prezumţios, oricât ar fi de ispititor.

Acolo se suferea mult, şi încă în chip destul de variat. Iadul are şi el etajele şi cotloanele lui, aşa cum "dincolo multe lăcaşuri sunt". Se suferea mult şi în diverse forme şi intensităţi; era o stare de fapt.

Dar tot acolo se şi verificau şi se formau caractere şi conştiinţe, se confruntau adeziuni confesionale şi politice, se construiau perspectlcve de evoluţie pentru "după", se realizau convertiri şi apostazieri spectaculoase, se structurau sisteme preţioase de gândire proprie, în sfârşit, se crea literatură.

Şi toate acestea sub presiunea de fiecare clipă din afară şi dinăuntru ("dinăuntru"; adică de la ceilalţi deţinuţi ori din tine însuţi) presiune dură şi prelungită pe ani şi zeci de ani.

Iată dar o lume, o viaţă nebănuit de complexă în aparenta ei uniformitate.

Tern pe dinafară ori văzut mai de departe, micul mare univers de după gratii nu era mai puţin divers şi dinamic.

În acest complex proces evolutiv, o întâlnire întâmplătoare pe un acelaşi meridian bibliografic, intelectual ori spiritual era suficientă pentru a ne crea un moment de respiro, un reviriment pe care torţionarii noştrii nu-l puteau reprima, iar evenimentul se amplifica exponenţial, luând amploarea unei clipe rare, unice, cu semnificaţii deosebite în viaţa fiecăruia dintre prizonieri.

Ne aducem aminte - povestind colegilor de celulă - că undeva pe un perete de la izolator descifrasem hieroglifele unui text evanghelic ori a vreunei poezii, ori crâmpeie de dicţionar. Se întâmpla ca din cei doi-trei audienţi unul să fi realizat, la distanţă de ani, uneori aceeaşi întâlnire. Poate învăţasem greşit câte un cuvânt mai greu de descifrat şi acum amândoi îl aveam fixat aşa de ani şi ani. Îl dădusem şi altora. Acum cineva ne corecta, vai! Noi însă, care avuseserăm aceeaşi sursă, aveam o bucurie imensă că trecuserăm amândoi pe acolo, că ne îmbogăţisem amândoi de la acelaşi izvor, uneori foarte repede, ca o unică înghiţitură de viaţă, apoi fuseserăm mutaţi în altă celulă. Dar revelaţia acelei comune împărtăşiri din acelaşi umil potir, dădea celor două momente o diemnsiune şi o semnificaţie aparte, colorând, umplând de lumină pentru un timp viaţa noastră de atunci.

Şi nu cred că exerciţiul acesta de a "exploata" fărâmele aurifere dintr-un morman de steril s-ar plasa undeva la periferia valenţelor spirituale.

Cu nimic nu era mai preţos momentul - ba poate dimpotrivă - decât scena în care azi, în jurul unei mese festive doi convivi şi-ar aminti că au citit aceleaşi versuri ale lui... înscrise pe o placă de bronz de pe faleza canadiană a Niagarei.

Nu există fost deţinut politic în amintirea căruia să nu se aprindă şi azi luminile ori luminiţele unor atari momente de întâlnire pe acelaşi meridian de aur.

Pentru cei care n-au văzut încă Sfântul Mormânt, ori n-au călătorit singuri pe "drumul Damascului", ca şi pentru cei care n-au cunoscut zarea, zărcile diferitelor închisori comuniste, nici o prezentare oricât de măiastră a vreunei fărâme de diamant, chiar de un karat, găsit acolo, nici o prezentare nu va izbuti să-i trezească acelaşi fior pe care l-au trăit şi-l cunosc încă martirii acelor experienţe.

Şi iată-ne pe noi cei o sută, dintre multe sute care făcuserăm greva foamei la sfârşitul iernii lui '57 şi fuseserăm depuşi în zarca închisorii Gherla. Regim de zarcă. Între corpul clădirii "noastre" şi cel învecinat se afla o curte îngustă de circa 4/12 metri, pavată cu pietre de râu şi în care se tocmise un gard înalt care să delimiteze un spaţiu de plimbare, atunci când - în medie 2-3 minute pe zi - eram scoşi la aer. Zidurile erau înalte de aproape zece metri. Dacă miliţianul de pază era mai vigilent, ne interzicea să privim în sus, într-acolo de unde ne aşteptam să vină americanii şi ne elibereze şi să ne facă miniştri. Dacă nu, priveam spre cer, văzut ca o fereastră pătrată, albastră, de o nuanţă intensă, nefirească pentru noi, poate cel mai frumos cer văzut vreodată. Cunoşteam fenomenul fizic, optic, prin care cerul zărit printr-un tub sau din fundul unei fântâni apare de un albastru puternic, ultramarin, încât, în anumite condiţii, pot fi văzute chiar şi stelele, ca în Cronin. Gigi Tomagiu ne povestise despre superbul cer albastru de la Botoşani, alţii despre cerul Vorcuţei unde fuseseră prizonieri.

Dar noi aveam aici petecul nostru de cer albastru pe unde evadam spre înălţimi, mai pur şi mai dorit decât cerul Canarelor ori al nu ştiu cărui oraş american.

Şi, dintr-o parte a zidului, acolo sus, unde dacă priveam mai mult, aproape că ne dureau ochii, acolo sus se apleca într-o legănare uşoară o ramură de un verde închis cu marginile zdrenţuite. cum eram atât de rar scoşi la aer, nu o zărisem crescând, ci doar acum în toată splendoarea ei, întreţinută de ploile de vară.

I-am asociat toate imaginile din lume, unele gratuite, altele preţioase, ne întreceam în metafore şi evocări biblice; nu a lipsit nici semnificaţia de bun augura unei apropiate eliberări... Imaginaşia noastră stimulată de apariţia aceea începuse sălucreze febril. Reîntorşi în celula noastră, a constituit în chip firesc subiectul central.

Dar ce plantă era? După ce au fost evocate câteva dintre celemai cunoscute şi posibile, cu argumente şi trimiteri erudite la manuale şi enciclopedii, am admis cu toţi originea modestă, chiar prea modestă, a minunatei apariţii. Nu! Nu era busuioc sfinţitor, sau isop curăţitor, nici trandafir, nici rug de zmeură sau o buruiană de toată ziua, ştiută de oricine.

Era o bozie!

Revelaşia faptului, de acum indiscutabil, ne-a şocat pentru o clipă. Am tăcut şi ne-am considerat din condiţia subliminară a existenţei noastre de acolo, de atunci, în care un fir de bozie ne luminase, ne întremase, ne încălzise atâta. Ne-am adus aminte de povestea din Pateric în care la fântâna spre care se îndreptau şiruri nesfârşite de însetaţi, căuşul cu apa dătătoare de viaţă se afla în mâna unui lepros alături de care şedea îngerul Domnului. Şi de unde fiecare pleca fericit.

Bozia fusese pentru fiecare dintre noi, pentru câteva clipe. oaza de reconfort spiritual; pe ea o alesese Grădinarul, pe ea o învrednicise El, în "economia" mântuirii noastre, să joace rolul aripii aceleia de nădejde ce se legăna acolo. Şi ea răspunsese prezent.

Şi iată, după aproape 35 de ani - o viaţă de om, nu? - după 35 de ani, în minunatele pagini din "Jurnalul Fericirii" ale întru tot fericitul monah Nicolae Steinhardt cel de la Rohia, în paginile acelea am descoperit o reluare uluitoare:" ... în ţarcul în acre eram dus, se vedea un capăt de ramură cu două-trei frunze. Dincolo de beton şi sârmă ghimpată rezumau tot neaşteptatul lumii lui Dumnezeu..." (pag.253).

Contextul indică zarca de la Gherla în primăvara-vara lui '64, iar ramura cu cele două-trei frunze, de dincolo de beton, este

(cont.pag. 5)

(cont.pag. 4)
desigur urmaşa ramurii văzute de noi în vara lui '57 tot acolo.

Aceeaşi funcţie îşi îndeplinea modesta buruiană pentru noi şi pentru evreul care-L căutase pe Christos şi-l aflase în temniţă, cu toate binefacerile, cu toată fericirea pe care El o conferă celor care-L caută.

Şi astfel arcul celor 7 ani care separau trecerea noastră şi cea a lui N. Steinhardt era împlinit de neînsemnata bozie ce atinsese aceeaşi coardă a inimii şi care ne reunise pe aceleaşi meridiane. Fuseserăm, noi şi viitorul monah, beneficiarii aceluiaşi fior declanşat de aceeaşi neaşteptată apariţie.

Nu! Ar fi o impietate de neiertat ca după ce de la Sf. Francisc, la Radu Gyr, nenumăraţi mari poeţi au binecuvântat lucrurile simple - şi buruienile printre ele - găsind acolo purtarea de grijă şi măreţia lui dumnezeu, ar fi o impietate să mai încercăm şi noi, acum, o laudă a ierbii aceleia osândite. Dar dacă ea a constituit o odihnă a ochiului şi a inimii noastre, atunci la Gherla şi mai târziu, un ales al lui Christos, ca N. Steinhardt, care tot acolo, pe ea ori pe urmaşa ei, a văzut-o şi L-a zărit prin ea pe Mântuitor, atunci binecuvântată să fie ea, bozia aceea, care şi-a realizat finalitatea.

N-au smuls-o gâzii noştri de la zarca Gherlei, căci nu era vreun trandafir ori măcar un muşeţel; au lăsat-o aşa, acolo sus, proiectată pe cer, ignorându-i în ignoranţa lor valenţele extraordinare, care ne-au înseninat nouă câteva clipe acolo pe meridianul de aur pe care ei, gâzii noştrii, nu l-au cunoscut, pe care nu nu l-au putut distruge şi pe care ei n-au stat niciodată.

Pentru aceasta îi plângem: ei n-au avut niciodată o bozie pe frunzele căreia să se întâlnească şi pe care acum să o binecuvânteze.

Dr. Nicolae Nicolau

ILIE ILAŞCU

Se vorbeşte tot mai puţin de acest patriot român condamnat la moarte cu câţiva ani în urmă de autorităţile ilegitime din Transnistria, într-un proces infam, bazat numai pe acuzaţii false, plămădite în sediile noilor KGB-uri din provinciile noastre răsăritene.

Un ziarist, Dl. Mihai Vicol, a strâns într-un volum intitulat "Ilie Ilaşcu. Mărturisirile unui condamnat la moarte", apărut anul trecut, o serie de articole despre cazul Ilaşcu publicate de Dnia Sa în diferite ziare din ţară şi Basarabia.

Articolele au fost scrise între anii 1993 şi 1997. Unele se referă la desfăşurarea procesului din Tiraspol, la care Dl.Vicol a asistat în calitate de corespondent al ziarului "România Liberă", altele sunt interviuri luate lui Ilie Ilaşcu în închisoare şi altele sunt mărturii ale strădaniei Doamnei Ilaşcu care, pentru a-şi salva soţul şi pe celorlalţi camarazi condamnaţi împreună cu el, a bătut la toate uşile ziarelor, politicienilor, oamenilor de Stat de la noi şi de aiurea. Uşi ce au fost deschise complezent la început dar rămase închise pentru intervenţii hotărâte şi energice în vederea salvării patrioţilor români.

Căci în realitate ei, politicienii, nu sunt interesaţi, mai mult chiar, le este frică de un Ilaşcu în libertate care ar deveni "simbolul deşteptării naţionale".

Dl. Vicol ne descrie în pagini simţite suferinţele luptătorilor români: Ilie Ilaşcu, Alexandru Leşco, Tudor Petrov, Pavel Godiac. Aceştia au fost chinuiţi, bruscaţi, umiliţi, torturaţi fizic şi psihic pentru a recunoaşte nişte vinovăţii imaginare, aşa cum doreau serviciile secrete comuniste care regizau acest proces. "Nu au lipsit, spune el, nici acuzatori publici. Mulaje ale unor timpuri de tristă amintire pentru ţările din estul Europei. Aceşti acuzatori publici nu sunt decât persoane de origine rusă".

Dar ce li se impută condamnaţilor? Toată gama de inepţii abjecte care se impută mereu în astfel de procese comandate: trădare de ţară, pregătire de acte teroriste, posesie de arme, atentate puse la cale etc. toate fără nici o bază acuzatorie solidă. "O peroraţie a absurdului împotriva firescului adevărului omenesc".

Ne duce gândul cu 60 de ani în urmă când un alt mare bărbat politic român a fost condamnat (nu la moarte dar executat totuşi) într-un proces asemănător, montat de mai marii zilei, pentru a scoate de pe scena politică românească un om ce le încurca, prin cinstea, prin integritatea şi prin ideile sale clare, ţele ce aveau să conducă la dezmembrarea Patriei noastre şi la robia bolşevică. Mă refer la Corneliu Zelea Codreanu.

În realitate Ilie Ilaşcu şi camarazii lui de suferinţă au fost condamnaţi la moarte, săi închisoare pe viaţă, pentru românismul lor, pentru speranţa lor fermă într-o Românie unificată în care tot românul să se simtă la el acasă, stăpân pe ţara şi pe destinul său.

Ilaşcu spune deschis acuzatorilor săi: "Eu cred în acel ideal când România Mare va fi aceea ce a fost în 1918. Împlinirea lui este aproape şi toate jertfele de la Nistru nu au fost zadarnice. Şi dacă au apropiat Marea Unire măcar cu o zi, face să te jertfeşti pentru ea".

Iată cum condamnatul din întunecoasele închisori nistrene ne trimite tuturor un mesaj de speranţă care trebuie să sălăşluiască în toate inimile româneşti de astăzi şi de mâine.

Dl. Vicol, în tăcerea generală care a cuprins România, aplecată numai spre necazurile şi mizeriile ei, ne lansează un strigăt de alarmă pentru nişte compatrioţi cari n-au altă vină decât că s-au "născut români şi vor să rămână români".

Să nu-i uităm şi să le cinstim gestul.

N. Roşca

ILIE ILAŞCU SPUNE CĂ "SALVAREA ŞI REÎNTREGIREA NAȚIUNII SE AFLĂ DOAR ÎN MÂINILE NOASTRE"

Pe adresa Consiliului municipal Bârlad, în ziua de 11.01.1999, s-a primit o scrisoare din partea lui Ilie Ilaşcu, prin care acesta mulţumeşte iniţiativei Asociaţiei Pro-Basarabia şi Bucovina (Bârlad) de a fi propus să i se confere titlul de cetăţean de onoare a municipiului Bârlad.

Scrisoarea a fost scrisă în ziua de 30 decembrie 1998 şi expediată din închisoare prin intermediari. Adresa lui Ilie Ilaşcu este oraş Tiraspol, puşcăria nr.2, celula nr.13.

Din scrisoare se desprinde faptul că Ilie a rămas acelaşi caracter dârz şi cu aceeaşi tărie morală şi dragoste pentru poporul român.

Dar iată ce scrie el: "Îi mulţumesc bunului Dumnezeu şi părinţilor mei, că am rezistat până acum la toate chinurile şi fărădelegile ce s-au aplicat împotriva mea. Numai cele patru simulări de execuţie şi de acum ar fi prea mult pentru un om. Şi dacă aş dori în general să explic ce s-a "dorit" de către călăi de la mine? În principiu s-a vrut a "recunoaşte" faptele unui scenariu ticluit de către serviciile secrete ale Federaţiei Ruse, ca la o adică noi suntem un comando pregătit în România şi trimişi în aşa zisa RM Nistreană de a săvârşi nici mai mult nici mai puţin, "acte de terorism împotriva conducerii de vârf a tinerei republici şi a poporului transnistrean iubitor de libertate". În continuare Ilie Ilaşcu îşi exprimă punctul de vedere cum de s-a ajuns în această situaţie: "Bineînţeles, că s-a ajuns până aici, unde suntem şi astăzi şi prin laşitatea chiar trădarea deschisă a unor forţe politice şi demnitari din fosta şi actuala conducere de vârf de la Chişinău.

Noi înţelegem foarte bine că eliberarea noastră este dorită doar de apropiaţii (rudele) noastre şi de oameni de bună credinţă şi nici decum de acele forţe, care odată cu eliberarea noastră vor trebui să răspundă de faptele săvârşite".

Ilie Ilaşcu a rămas acelaşi optimist şi crede în ziua de mâine: "Dar mă rog toate sunt trecătoare. Poporul român în istoria sa a fost de multe ori pus la diferite încercări. A avut parte de situaţii mai disperate, ca de exemplu în 1917-1918 şi care până la urmă a dus la reîntregirea Ţării. Sunt convins că şi de această dată soarta ne încearcă, dacă mai suntem încă cineva. Şi o doresc unii ori nu, dar reîntregirea pământurilor româneşti până la urmă inevitabil se va produce. Şi dacă va fi nevoie vom plăti atâta cât ni se va cere! Este nevoie doar să conştientizăm că salvarea noastră cât şi întregirea naţiunii se află în mâinile noastre".

Din scrisoare mai desprindem faptul că i s-a interzis categoric să aibă acces la presa din Basarabia şi România, legătura lui cu lumea din afara puşcăriei se face numai prin radio, acces are numai la ziarele din Tiraspol, despre care Ilaşcu spune: "dar de ele nu prea am nevoie". Cu colegii lui de suferinţă nu se poate întâlni deoarece sunt împrăştiaţi prin toată închisoarea şi nu au voie să vorbească între ei. Dacă ei se bucură de un respect din partea puşcăriaşilor de drept comun, nu acelaşi lucru se spune despre gardieni şi restul care: "ne-ar mânca cu tot cu cizme". Deci Ilaşcu şi tovarăşii lui de suferinţă au în continuare un regim de detenţie cât se poate de dur şi starea sănătăţii lor este cât se poate de rea.

Alin DURERE

S E M N A L

NICOLAE GREBENEA: "Amintiri din Întuneric"
Cu subtitlul: 23 de ani de temniţe sub patru guvernări.
Editura "Agora" Iaşi 1998 – Bd. Primăverii 17-B

Cartea preotului Nicolae Grebenea se înscrie în seria mărturisirilor ca o încoronare, atât prin extensia în timp (începutul secolului), cât şi prin nuanţarea şi stabilirea sensurilor şi semnificaţiilor acordate evenimentelor.

Cu nostalgie, cu blândeţe, sfătos dar şi cu ton răspicat când afirmă adevărul, la cei 93 de ani împliniţi, sfetnic pentru noi toţi pe care ne-a învrednicit Dumnezeu să-l cunoaştem şi să-i fim apropiaţi, dar şi pentru cei care nu l-au cunoscut până acum. Iată ce ne mărturiseşte părintele Grebenea:

Prin acest jurnal dau şi eu lumii o mărturie despre existenţa lui Dumnezeu, nu spre lauda mea, ci spre slava lui Dumnezeu şi întărirea oamenilor.

Sursum corda! Ridicaţi-vă! Dumnezeu e viu în vecii vecilor.

La planurile întunecate care se pot ţese în diferite oficine ascunse, neamul meu poate găsi singurul sprijin, statornic şi nedezmințit, numai în Dumnezeu. Întoarce-te la El cu toată inima şi puterea, slăvite Neam Românesc! Lipeşte-te de El, căci El este viaţa ta. Caută-te pe tine şi fi ce ai fost.

Priveşte drept spre lumină, fără a lua seama de zarva din jur. Şi vei fi mântuit. Şi vei fi lumină pentru alţii.

Piatra Neamţ. 18 august 1997

Aurel PASTRAMAGIU

IDEOLOGIE ŞI REALITATE

Una din sursele confuziilor contemporane este ambiguitatea conceptelor pe care le întrebuinţăm în limbajul cotidian. Conceptul de ideologie nu face excepţie de la această regulă. Un cercetător atent al ideologiilor politice ale vremii noastre rămâne perplex în faţa multitudinilor definiţii, date acestui concept. Majoritatea acestor definiţii sunt contradictorii şi nu se poate găsi temeiul unor reconcilieri logice.

În preocuparea noastră de a curăţi termenul de ideologie, de orice fel de elemente eterogene, partizane, pejorative sau ambigue, nu vom porni de la înşirarea definiţiilor şi nici de la clasificarea lor, făcute în manuale şi tratate de ştiinţă politică şi sociologie. Toate aceste definiţii şi clasificări au un caracter de generalitate artificială ce desconsideră sau denigrează aspectul real, constitutiv şi funcţional al unei ideologii politice. Orice ideologie se naşte într-o anumită realitate dată, specifică, particulară, nerepetată. Ea se constituie ca expresie a acestei realităţi unice, cu un sens funcţional, desemnând o finalitate istorică. Ideologia politică în însăşi geneza ei o intenţionalitate, care nu poate cuprinde omenirea în totalitatea ei, ci numai regiuni ontologice, entităţi etnice, unităţi sociale închegate, cum ar fi naţiunile.

În această perspectivă, vom porni de la lucrurile cele mai simple, pe care le putem cuprinde cu mintea noastră, ca să ajungem la înţelegerea conceptului de ideologie politică. Ideologia ne apare, astfel, ca un sistem de valori, de idei, de principii, închegate de viziunea largă şi intuitivă a unei mari personalităţi istorice, cu scopul de a cuprinde şi înţelege mai bine esenţele specifice ale unei realităţi date (naţiunea) şi de a restabili sau menţine intactă identitatea acesteia, în desfăşurarea istorică a existenţei sale, prin crearea condiţiilor optime de progres, atât în planul culturii, cât şi în cel al civilizaţiei. Ideologiile politice sunt doar instrumente dinamice de activitate. Ele izvorăsc din nevoia unei comunităţi omeneşti, ale unei totalităţi etnice de a-şi asigura o desfăşurare normală, organică în acord cu o matcă stilistică, unică în elementele ei structurale.

Orice ideologie este o viziune, o perspectivă a unei realităţi etnice date. O viziune, o concepţie de viaţă ce însemnează o serie de principii fundamentale, cristalizate într-o structură unitară de vederi. Valoarea şi semnificaţia unei ideologii se verifică în raport cu realitatea din care a apărut, numai cu acea realitate, nu cu o altă realitate. Dacă nu ţinem seama de acea realitate specifică, ideologia îşi pierde eficacitatea, semnificaţia şi rămâne o simplă construcţie artificială.

Ce este realitatea, în sensul adevărat al cuvântului, cu referinţă la o ideologie? Realitatea este o sumă de elemente variate, care în cuprinsul existenţial al unei comunităţi omeneşti, totalităţi etnice, unităţi sociale etc., participă pozitiv sau negativ, la existenţa istorică a acestora. Aşa putem menţiona condiţiile cosmografice, elementele geo-politice, factorii biologici, starea economică, structura psihologică a oamenilor, tradiţiile, obiceiurile pământului şi datinile, idealurile de viaţă, fondul subconştientului etc. Orice comunitate omenească închegată, pe liniile configurative ale unui specific etnic, există în funcţie directă de aceste valenţe multiforme ale ceea ce chemăm în mod obişnuit realitate. Toate aceste valenţe la un loc constituesc realitatea.

În sânul unei astfel de comunităţi, ideologia apare ca o necesitate organică de a stabili direcţiile de orientare ale acestei comunităţi. Ea este intuiţia unor date fundamentale, unor structuri intime, specifice, care sunt formulate în esenţa lor, iar pe baza unor principii ce izvorăsc din configuraţia stilistică a lor, se urmăreşte dezvoltarea istorică majoră a comunităţii, pe linia ei firească, autentică şi ideală. Această viziune comprehensivă, de largă perspectivă, trebuie să articuleze în unitatea care plăsmuieşte o ideologie întreaga esenţă, întregul specific al totalităţii etnice şi să ţină seama de realităţile date, de toate potenţele realului. Numai în felul acesta ideologia va putea restabili identitatea spirituală, reface linia morală, sau impune revenirea la "normalul" cerut de dezvoltarea istorică. Altfel, va fi un simplu "flatus voci".

Aşa se întâmplă cu ideologia marxistă, care nu este născută din imperativele şi condiţiile unice ale existenţei istorice româneşti. Formularea ei, principiile ei, esenţa ei, nu au nimic de-aface cu realităţile româneşti. Cum poţi aplica o ideologie materialistă, internaţionalistă şi fără morală creştină, unei comunităţi naţionale - poporul român – care prin însăşi procesul său genetic a închegat în matricea lui stilistică, în fondul lui spiritual subconştient, viziunea creştină a existenţei, virtualităţile şi virtuţile unei concepţii creştine, ale unei demnităţi existenţiale creştine? Nu este posibil, nici măcar prin forţă şi siluire, căci nu corespunde realităţii.

Creştinismul românesc, aşa cum a arătat limpede Simion Mehedinţi, este un dat fundamental, originar, al sensibilităţii şi spiritului românesc. El este un element specific al identităţii spirituale româneşti, cu implicaţii multiple, substanţiale şi ireductibile. Dacă n-ar fi decât acest aspect al realităţii şi ar fi suficient să facă ideologia marxistă irelevantă pentru neamul românesc, neavenită şi păgubitoare, căci nu este autentic românească, nu corespunde esenţelor româneşti, specificului naţional. Nici tradiţiilor, nici valorilor şi nici idealurilor româneşti.

ION HALMAGHI

DRAGOSTEA LEGIONARĂ

"Porunca mea aceasta este: să vă iubiți unii pe alții precum v-am iubit Eu. Nimeni nu are o mai mare dragoste decât acesta, ca cineva să dea viața pentru prietenii săi".

Ioan, XV, 12

"Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Cristos și am mers fericit la moarte pentru El! De ce să vă chinuiți prea mult, când eu am sufletul mântuit, în împărăția lui Dumnezeu?"(1)

Ion Moța (Testamentul)

Cred unii că dragostea nu este definibilă, fie din cauza repetării și întrebuințării stereotipate a cuvântului în orice împrejurare, fie din cauza interpretării cotidiene care se referă la relațiile în baza instinctelor sexuale. În limba noastră întrebuințăm cuvintele "dragoste", "iubire" și "amor" ca simple sinonime. Renunțăm la examenul semantic și analizele lingvistice sau diferitele semnificații etimologice, mărginindu-ne la "dragoste" drept cea mai înaltă virtute în accepția cea mai nobilă a cuvântului.

Dacă lumea noastră care citește aceste rânduri și-ar pune în gând să citească sine ira et studio : "Pentru Legionari", "Cărticica Șefului de Cuib", "Circulările și manifestele", Însemnările de la Jilava", scrise de Căpitan, și "Cranii de Lemn" și "Testamentul" de Ion Moța, s-ar înfiora de adevărurile citite și ar începe să trăiască evenimentele zilnice cu o nouă lumină în suflet și cu o uriașă speranță în Învierea Neamului Românesc. Din punct de vedere strict personal ar simți o uriașă capacitate de înțelegere de sine, deoarece conceptele scrise de Căpitan și de Moța sunt adevărate îndrumări și orientări pentru o mai bună și adâncă cunoaștere, pentru că trăim într-o nouă și misterioasă civilizație, care ne-a îndepărtat de intimitatea noastră, și ne-a orientat - cum bine a scris G.Simmel - spre un stil de viață izvorâtor de conflicte. Pentru că ne obișnuim să evaluăm și să "cunoaștem" evenimentele și "lucrurile" cu ajutorul schemelor de raționament șablonizate în creierii "privilegiaților" "Strategoi autokrator" moderni, mai imitatori ai lui Perikles și Cleon (cunoscuții gropari ai culturii ateniene). Ceva similar afirma K. Jasper despre societatea "progresistă" în care individul se simte "convins" de către purtătorii plenipotențiari ai lui "mass-media" de marile avantaje ale "adaptării" la schimburile globalizării și în consecință, la renunțarea libertății de a "alege" între adaptare și "neadaptare".

Dragostea nu are matcă sau albie fixă. Nu se canalizează după precepte rigide de etică sau concepte codificate. Ea izbucnește spontan în sufletele omenești fără să țină cont de frontiere sau topografii specifice. Nu are nevoie de directivele legilor pentru a se orienta, dat fiind că are o busolă interioară care-i permite să păşească în mod intuitiv spre țintele dorite. Scheler (2) inspirându-se în parte în monumentala operă a lui Nicolai Hartmann și în opera psihologului Binswanger încearcă să stabilească ușurința cu care se produce confuzia între dragoste de Dumnezeu și logica resfrângere spre aproapele și simpatia simțită pentru o persoană determinată (mai ales ființele nefericite, neajutorate și lipsite de sănătatea fizică sau morală). Această greșită interpretare a dragostei de Dumnezeu și de aproape îl făcuse pe Nitzsche (3) să se ridice împotriva moralei creștine identificând-o cu religia "slăbiciunii".... Scheler demonstrează că dragostea este lumina care se revelează în aproapele aproape cele mai ascunse virtuți și valori. Dragostea este iluminare, contemplație și senină pătrundere în cele mai nobile frumuseți spirituale ale aproapelui.

Credința este însă condiția prealabilă a iubirii de Dumnezeu." Suflete, trebuie să cauți în Mine, iar pe Mine să mă cauți în tine" scria Sfânta Teresa de Avila (4). Urcușul spre fierbintea credință în Tatăl Ceresc și arzătoarea dragoste de Dumnezeu este însă împiedicată de dragostea de sine: "La nature de l'amour propre et de ce moi humain este de n'aimer que soi et de ne considérer que soi" scria Pascal (5).

Dragostea de sine întărește și împietrește egoismul, iar acesta ne alinează și ne îndepărtează de măreția conviețuirii cu armonia "Celuilalt" ("Alter-Ego-ului"). Cultivarea iubirii de sine este sinonimă cu acceptarea tacită a creșterii emoțiilor și sentimentelor negative. Întâlnirea cu acestea (care sunt în perfect acord cu cel mai "autentic" egoism) dă naștere la dureroasele stări sufletești de autodecepție, mai ales când defectele ascunse încep să ia proporții și să-și ceară dreptul de a se manifesta liber în interacțiunile cu ambianța. Ne vedem obligați la uriașe eforturi pentru potolirea și camuflarea imperfecțiunilor, cusururilor și defectelor de care ne ruşinăm, iar în același timp trebuie să ne istovim energiile pentru a face exhibiții de calități pe care nu le avem, și emoții pe care nu le trăim. În special când intimitatea noastră se simte doborâtă de invidie, iar inima se umple de cea mai ruşinoasă și mai diavolească plăcere: bucuria ce am putea-o simți când cineva ne aduce la cunoștință întâmplările nefericite și dureroase ale "celuilalt". E vorba de cel mai degradant sentiment și cea mai josnică emoție pe care Aristotel (6) o numește "epihairekakia", sau bucuria diabolică ce simt anumite ființe în prezența durerii, pierderilor sau suferinței aproapelui. Asistând la prăbușirea sufletească sau fizică a persoanelor care îi înconjoară există indivizi care, departe de a-i compătimi, simt o tăcută satisfacție, însoțită de o răutate sadică. Pustiul care caracterizează intimitatea noastră în momentul în care ne simțim copleșiți de indiferența sau de satisfacție în prezența durerii sau suferinței "celuilalt" este umplut în mod automat de un noian de emoții și sentimente degradante, încurajate de "Stăpânitorul acestei lumi" (7): invidia, trufia, răutatea, pofta de a fi admirat și invidiat, disprețul față de bunurile spirituale, îngâmfarea, apetitul de îmbogățire materială (cu scopul de a sfida ambianța și a umili pe cei pe care îi credem rivali), destrăbălarea, infidelitatea și perversiunea.

Fericitul Augustin în momentele de deznădejde, când simțea intimitatea pustiită de slăbiciuni și păcate exclama: "Iar Tu, Doamne Dumnezeul meu, ascultă, privește și uită-te la mine, îndură-te de mine și fă-mă sănătos, Tu, în fața căruia apar eu ca o enigmă, și aceasta e boala mea!" (8). Apoi, înfricoșat și plin de anxietate exclamă:"O, amor, qui semper ardes et nunquam extingueris: CARITAS, Deus meus, accede me!" (9). Căpitanul, după ce recitise în temniță scrisorile Sfântului Apostol Pavel, se cutremură când descrie figura uriață a marelui Apostol, exprimându-și profunda admirație față de "tăria de a mai încuraja și pe alții, ca să nu se mai clatine în fața suferințelor și prigonirilor: O dragoste sfântă de o înălțime zguduitoare pentru toți frații creștini sau copiii lui duhovnicești" (10). Kierkegaard amintind de marea credință și dragoste arătată de Abraham, scrie: "Dragostea, în definitiv, își regăsește sacerdoții ei între poeți și, uneori chiar în alții care simt și știu cum să o mărturisească și s-o slăvească" (11). Căpitanul e unul dintre aceștia menționați de Kiekegaard - dacă nu unicul din secolul XX - care a înfipt în inimile și sufletele românilor

(cont.pag. 9)

(cont. pag.8)

cutremurătoarea actualitate a celei mai transcedentale virtuți (sinonimă cu însuți Dumnezeu: "Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi".

Noi suntem și însemnăm o renunțare din dragoste pentru cel sărac și pentru Țară. Tot ce se face, nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din datorie, ci numai din Dragoste... Nu poate intra cel ce nu are capacitate de dragoste. Poți avea toate calitățile, nu poți fi primit în această familie legionară dacă pașii tăi n-au fost mânați de Dragoaste: Și nu poți rămâne dacă dragostea ta nu mai funcționează, tu devenind un element de discordie și neînțelegere" (12). În altă parte scrie: Nici o greutate, nici o mizerie materială, nici o durere nu te desființează, ci dimpotrivă fiecare îți dă o nouă tărie, o putere de viață în plus atunci când ai putut să prinzi marele secret al învățăturii creștine: dragostea, și să te plasezi cu ea în slujba camarazilor, a Legiunii și a Țării tale".

În toate manifestările în scris și în cuvânt, Căpitanul a vorbit răspicat și a scris cu o claritate meridiană că "dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume". Până la sfârșit, ele se vor convinge după ce vor fi rătăcit, cercetat și încercat totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilro, ca o sinteză a tuturor însușirilor omenești și trimițându-ni-o prin Mântuitorul Isus Hristos, care a pus-o deasupra tuturor virtuților, nu există nimic care să nu poată da liniște și pace (13).

Căpitanul nu se referea numai la dragostea între legionari, așa cum s-ar putea deduce din anumite pagini (14). In școala de cadrare a Șefilor FDC(lagărul de muncă din Carmen Sylva , din Iulie 1935) ,Căpitanul ne vorbea de calitățile morale și spirituale pe care șefii Frăților de Cruce trebuiau să le sădească în inimile adolescenților din FDC și a fraților de Cruce între 11 și 13 ani (15). În timp ce sublinia valoarea credinței și a dragostei de Dumnezeu în viața legionară, unul dintre FDC-iști (cred că făcea parte din grupul FDC din Neamț) întrebă dacăfaptele de dragoste legionară puteau să cuprindă și situații în care să fie cuprinși și evreii, dând ca ezemplu situația unui evreu care neavând unde dormi, ar cre ospitatea unui legionar pentru o singură noapte. Răspunsul Căpitanului a fost lapidar (16):"Dragostea de aproapele, spiritul de ospitalitate, și duhul omeniei trebuiesc cultivate nu numai față de români, ci și față de streini și evrei". O tăcere profundă s-a așternut peste cei cinci sute de șefi de Frății... Micul nostru grup din Câmpulung-Bucovina (Pietroaie, Leontieș, Dranca și eu) ne privirăm câteva clipe oarecum surprinși; apoi ochii noștrii s-au îndreptat curioși și întrebători spre camarazii care locuiau aproape de culcușurile (17) noastre (Mihai Bălănescu din București , Petre Silistreanu și Tărănoiu din Dobrogea și un student clujean Laurențiu Vereș).Nici un cuvânt, nici o mișcare din partea noastră. Stelele pe cerul Mării Negre păreau mai sclipitoare ca alte dăți.

Dragostea nu aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sîngeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. Există și o concepție ipocrită a principiului dragostei practicată de tirani și de jidani, care necontenit și sistematic fac apel la sentimentul dragostei altora, pentru ca la adăpostul acestuia să poată urî și împila nestingheriți (18). Pacea în suflete se realizează prin adânca trăire a dragostei de Dumnezeu care îi umple de har, iar individul, la rândul lui fiind purtătorul darurilor primite resfrânge dragostea spre aproapele și dăruiește bunătatea, înțelegerea, toleranța și spiritul de abnegație spre ființele care îl înconjoară. Iubirea trăită în adânc se răsfrânge chiar și asupra dușmanilor (19). Pe măsură ce crește iubirea de Dumnezeu, sentimentul dragostei se înstăpânește pe întrega ființă și - în mod repetat - reușește să micșoreze spațiul psihologic al sentimentelor și emoțiilor negative. Acestea există, dar apariția lor în interacțiunile cu ambianța sunt din ce în ce mai rare. Disprețul și ura față de stările emoționale negative se manifestă, dar nu se relaționează cu persoanele. Mânia și ura continuă să existe, dar fac abstracție de indivizi, deoarece se îndreaptă numai împotriva emoțiilor negative în sine. Credința înlesnește și instaurează dragostea frățească, iar aceasta conferă autenticitatea unei vieți de credință. "Iar noi am cunoscut dragostea pe care Dumnezeu o are pentru noi și am crezut în ea. Dumnezeu este dragoste, iar cine rămâne în dragoste, în Dumnezeu rămâne, și Dumnezeu rămâne în el (20). Legionarii care continuă să cultive dragostea de Dumnezeu și să sădească permanent calitățile și virtuțile de înțelegere, toleranță și bunătate sufletească reprezintă adevărate focare pentru românii (adolescenți, tineri sau adulți) doritori de a-și împrospăta intimitatea cu virtuțile perene. În timp ce trăiam întemnițat în pușcăria din Chișinău și Galata (Iași), împreună cu Vasile Bodai (21) (un student la Drept), Vasile Jucan (țăran, tânăr de vreo 28 de ani) și bădia Ioan Jucan, (de vreo 43 de ani), toți din Mânăstirea Humorului (jud. Câmpulung-Buc.), din primele zile am rămas impresionați de smerenia și profunda evlavie a bădiei Jucan în timpul rugăciunii de seara și dimineața. Noi fuseserăm obișnuiți a ne ruga în picioare, însă din acea zi am îngenunchiat și noi, și ne obișnuirăm și noi să adăugăm la rugăciunile obișnuite, și Psalmul 50...! În acel an am mai învățat ceva de la camaradul Ioan Jucan: să postim în fiece Vinere (bând numai ceai sau apă)... Dacă acest camarad (șeful unui mic cuib din Mânăstirea Humorului) ar fi fost lipsit de căldura bunătății și eleganța sufletească, poate că nu l-am mai fi imitat, iar odată puși în libertate (iulie 1940) nu ne-am mai fi amintit de el cu atâta dragoste și admirație... Acuma însă, simt că noi cei trei mai tineri simțeam o adevărată plăcere în convorbirile cu bădia Jucan ți faptul că am putut convietui în aceeași celulă, pentru noi a fost o adevărată binefacere și o bucurie. "După cum acel ce face o bucurie unui alt om, devine răspânditor de bucurii - scria Căpitanul - (22), de voioșie în societate, pentru că cu o bucurie, face o sută de alte bucurii".

Problema care se prezintă astăzi, cu un dramatic realism, este tocmai faptul care revelează o tot mai mare întrăinare și îndepărtare între "eu" și "celălalt". "Progresismul" modernist nu se referă la îmbunătățirea vieții sufleteşti, nici la căile care duc spre echilibrul interior, ci la perfecționarea vieții materiale și la idolatrizarea maselor anonime (23). Nu ar fi just dacă am mărgini obsesia progresului material (economic, globalist și tehnologic) numai la câmpul de acțiune al marxismului. Am putea spune că. mai curând înfrângerea marxismului din Rusia a întărit frontul satanic al instaurării egoismului ca ideal de viață datorită simbiozei cu lumea democrației liberale. Nimănui nu pare să-i treacă prin cap și să arunce ideea vinovăției colective pe spatele elitelor care, unite sub stindardul internaționalismului globalist, pretind să dezavueze și să descalifice dăruirea de sine și dragostea de Dumnezeu, în numele "dreptății (justiției) sociale" adică a egoismului feroce mascat de frazeologia sofistă, și generoasa fabricare a legilor care sunt votate cu un necontrolat entuziasm. "Socialul" departe de a "asocia" și a "înfrăți" sau "egala", produce o distanțare tot mai accentuată între "Eu" și "Celălalt". Ortega y Gasset, marele filozof spaniol, acum șaptezeci de ani, în plină epocă liberală (24) constată încă de atunci un fenomen de treptată înstreinare între "Eu" și "Celălalt". Campion al aristocrației spirituale (deși se declarase "liberal") descrie un crâmpeiu din realitatea popoarelor orientale (referitor la raportul și relația între "Eu" și "Tu" ("Celălalt"). Susține că în extremul orient (China și Japonia), cu toate că există o mare densitate de populație. lumea a păstrat forme de

(cont.pag. 10)

(cont. pag.9)

conduită mult superioare în comparație cu Occidentul. În limba japoneză nu se întrebuințează "Tu" sau "Eu". Ambele pronume personale au fost înlocuite : în loc să spună "Tu" zic "această minune care zace în prezența mea", iar în loc să zică "Eu", zic: "acest mizerabil care stă în prezența ta" ...

Educația bazată în "civilizație" și în ideea unui progres demiurgic-leviathanian este ridicată la gradul de "amartia" sau rebeliunea împotriva lui Dumnezeu, și în special contra legii supreme a dragostei (carității). "Stăpânitorul" ("Principele") acestei lumi pentru a accelera rebeliunea în sufletul indivizilor încurejează minciuna, ca fiind credincioase aliate ale invidiei care, implacabilă și demoniacă își înfige ghiarele în cele mai gingașe sentimente ale ființei. Ființa omenească, sub jugul acestei satanice slăbiciuni nu mai simte nevoia de a se "apropia", "înțelege" și descoperi frumusețile sufletești ale "celuilalt", dacă o face, o face numai ca să-i descopere slăbiciunile și să-i înjosească calitățile și virtuțile. Omul creștin în general și legionarul în special își dinamizează toate resursele spirituale și morale pentru a-i "fi de folos" și a-l "îmbunătăți" dăruindu-i bunătate. Romano Guardini (25) părea că, uneori, exprima gânduri și sentimente ale Căpitanului, când scria: "Și în momentul în care unul își arată interes pentru celălalt, și-și arată că vibrează cu unul din sentimentele cale mai adânci care ar putea exista în cea mai abstractă lege morală. Personalitatea individului poate să dovedească o profunditate mai adâncă decât infinitudinea naturii".

Căpitanul scria: "Legionarul când vine la cuib să fie cu inima bună" (26). În tot ce a vorbit și scris Căpitanul și Moța plutește îndemnul spre dragoste și bunătate. În scrisoarea către Filipeni (27) Sfântul Apostol Pavel scrie: "Bucurași-vă mereu în Domnul, iarăși vă zic, bucurați-vă! Bunătatea voastră să fie cunoscută tuturor oamenilor" (28).

Dragostea de aproape nu este o simplă lozincă sau afirmație retorică. "Așa bunăoară, dacă va vedea un om în primejdie, datoria de onoare a unui legionar este de a sări pentru a-l salva, înfruntând primejdia... Trebuie să împartă bucuriile și durerile cu toți camarazii lui. În orice ocazie, în lume, numai în lumea legionară, el trebuie să-și aleagă locul cel mai greu" (29).

Bunătatea, ca expresie dinamică a dragostei de Cristos și de aproape împreună cu cinstea și cu înțelegerea sunt armele cele mai eficace împotriva răutății și invidiei... Mai mult: se răsfrânge și întinde ca o binecuvântare asupra ființelor care au fost obișnuite să se adape mereu din învățăturile împrăștiate în mod generos de către apostolii egoismului satanic și le strecoară în inimă bucuria de a ști că există ființe care, cu toată naturaletea, își ajută prietenul, camaradul sau necunoscutul când acesta ajunge la greu. În străfundul conștiinței ființa împotmolită în egoism și bântuită de flăcările apetiturilor de a se simți adulat și măgulit, împreună cu febra de îngrămădi cât mai multe aplauze din aprtea mulțimii care se bălăcește în cele mai triviale superficialități, simte că adevărul și asența vieții zace în aceia cari în mod tăcut ți anonim își ajută aproapele împrăștiind bunătatea și dragostea. Chiar fiind servitorii "Principelui acestei lumi". își dau seama de dramaticul rol pe care și l-au impus, dar plăcerile pricinuite de succesele materiale și satisfacerea poftelor și concupiscenței sunt mult superioare clipelor de luciditate. În aceste momente de conștiință clară a realității lumea luciferă se opune și se îndârjește cu multă decizie în lupta de destrămare a dragostei de Dumnezeu și a credinței în mântuirea sufletelor. Armele lui Leviathan se perfecționează cu ajutorul lui "mas-media", difuzând cele mai degradante imagini și încercând să pervertească sufletele nevinovate ale adolescenților și copiilor români și creștinilor în general. În "Cranii de lemn" (30), acum șaizeci și ceva de ani, apărură aceste rânduri ca răspuns la ofensiva satanismului: "Vrem să construim deci (și, cu ajutorul lui Dumnezeu vom construi) o celulă de strălucitoare lumină, care va acționa, adică va lumina și deci va mântui. Nu suntem creatori de lumină. Ea se afla numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acestei forțe salvatoare, pe care n-o căutam așadar în altă parte decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu, Deci: La ICOANĂ!" (31).

Mântuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, atârnă de vrednicia noastră" Dumnezeu a spus că Biserica nu va fi doborâtă nici de porțile iadului, pentru că Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu. Dacă însă noi nu ne vom trezi și nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în războiul pe care l-au pornit oștile diavolești, atunci prăbușirea va veni, cum a venit și aiurea. Și cine știe câte veacuri de ispășire, în robie și chin, vor trebui să treacă peste viețile nenorociților noștri urmași, până când să ne învrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor" (32). În timp ce scriam aceste rânduri ale lui Moța din "Testament" mi-am amintit de un cutremurător adevăr spus de San Bernardo de Clairveaux: " Porr inter ea quae fiduciam praestant et materiam spei, unum illud maximum est, de quo nunc coepimus loqui: Qui est ex Deo, verba Dei audit. Nonnulos enim sic interdum audientes invenies, ac si nihil ad eos perineant quae dicuntur: non intrare cor suun, non discutere mores suos, non cogitare, ne forte quod audiunt sit propter eos" (33). Lumea de astăzi e obișnuită să asculte și să citească Sfânta Scriptură, Filocalia, operele marilor martiri, sau tratatele de filozofie a elinilor, ale lui Descartes, Leibniz, Hegel, Hartmann, Scheler, Pieper, Jaspers, Heidegger sau Tillich etc. și admiră sau aplaudă adevărurile și înțelepciunea ideilor, însă le înregistrează nu pentru a asimila, însera și altoi adevărurile în propria structură psiho-mintală, ci, mai curând în vederea unei posibilități de a face exhibiții de erudiție cu ocazia întrunirilor sau reuniunilor sociale... cu convingerea că simpla mențiune a admirației și stimei față de valorile perene ar fi suficientă pentru ca lumea să creadă că vibrează cu ele în mod autentic...

În lumea legionară nu se întâmplă acest lucru. Profunda credință strecurată de Căpitan în inimile legionarilor și miile de martiri morți în această credință, fac ca legionarismul să se adape permanent de la izvoarele celui mai mare educator al neamului românesc. Evident, s-ar putea ca și între legionari să existe ființe de bună credință însă cu o limitată capacitate de dragoste, fie din cauza unui scepticism strecurat în suflet (din pricina suferințelor), fie pentru că nu au reușit încă să se adape suficient din învățăturile și suferințele Căpitanului, a lui Moța și a celorlalți eroi și martiri legionari 34).

Când nu se cultivă dragostea, când nu se împrăștie "inima bună" sau bunătatea, în sufletul nostru germinează nu numai răceala, ci și spiritul, iar acesta dă naștere la o nuanță de crescândă îngâmfare sau infatuare, caracteristică a lui "homo politicus" și "homo demagogicus", Așa apare "homo homini lupus" leviatanian, pe care Hobbes l-a descris cu adevărata pasiune întrezărind timpurile actuale stăpânite de umbrele luciferiene ale ateismului democratic și ale globalismului materialist. Lumea legionară păstrează fierbintea credință în destinul Neamului nostru și luptă pentru generoasa împărtășire care înnobilează firea și apropie ființa spre strălucitoarea lumină a lui Isus.

(cont.pag. 11)

(cont. pag. 10)

1) O mie opt sute de ani înainte, Sf. Apostol Pavel le reproșa ucenicilor care îl însoțeau: Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima? Eu sunt gata NU NUMAI SĂ FIU LEGAT, DAR CHIAR AȘA ȘI MOR ÎN IERUSALIM PENTRU NUMELE DOMNULUI IISUS".

2) Max Scheler, "Wesen und formen der Sympathie", Köln, 1926, și Nicolai Hartmann (Ethik "De Gruyter, 1926, și Ludwig Binswanger,"Einführung in die Probleme der Allgemeinen Psychologie", Berlin, 1939.

3) Friedrich Nietzsche, "Also sprach Zarathustra", Ein Buch für alee und Keinen, Berlin, 1942.

4) Santa Teresa de Avila, "Obras Completas, BAC, Madrid, 1980.

5) Blaise Pascal, Continua: "Mais que fera-t-il? Il ne saurait empecher que cet objet qu'il aime ne soit plein de défaut et de misčres: il veut ętre grand, et il se voit petit, il veut ętre heureux, et se voit misérable; il se veut parfait, et il se voit plein d'imperfectiones..." (Pensées", - Misčres de l'homme, Oeuvres Completes, pag. 1113, Gallimard, Paris, 1954.

6) Aristotel, "Etica Nicomaquea", 2*, cap. 7, 1108-b, pag. 312, din Obras Completas, Aguilar, Madrid, 1982.

7) Ioan, XIV, 30: "Nu voi mai sta mult de vorbă cu voi, căci vine Stăpânitorul acestei lumi", iar în XVI, 11: "Cu privire la judecată, căci Stăpânitorul (principele acestei lumi a fost osândit"

8) San Agustin, "Confesiones", II, Pag. 435 (XXXV, 50): "Tu autem, Domine Deus, exaudi et respice et vide et miserere et sana me in cuius oculis mihi quaestio factus sum, ipse est languor meus". (BAC, Madrid, 1967.)

9) Idem, Cap, XXIX, 40: "Oh, dragoste, care arzi mereu și nicicând nu te stingi! Caritate, Dumnezeul meu, aprinde în mine".

10) Corneliu Z. Codreanu: "Însemnări de la Jilava", Colecția "Omul nou, München, Germania, 1951, pag. 58.

11) Sören Kierkegaard: "Temor y Temblor", Ediciones Guadarrama, Madrid, 1976, pag. 43.

12) "Circulari și Manifeste", p. 62, (51-52) 51 (Colecția "Omul nou" Madrid, 1951.

13) "Circulari și Manifeste", p. 53 ("Familia Legionara") Ed. Omul nou,.1951, Madrid, Octombrie 1951.

14) "Pentru Legionari" pag. 300/1, (332-34/51)

15) "Dragostea dintre noi. Unii ne cunoșteam numai dinainte, având mari legături sufletești, alții însă erau copii, studenți în primul sau al doilea an, pe care nu-i cunoscusem niciodată. Din cele dintâi zile s-a stabilit între noi toți o legătură de gragoste ca și cum am fi fost din aceeași familie și ne-am fi cunoscut de mici copii.... Dragostea dinăuntru trebuia să fie de aceeași intensitate și forță, cu presiunea noianului de ură din afară..." ("Pentru Legionari", p. 282, (312/51).

16) Căpitanul subliniase importanța adâncirii și conservării spiritului "omeniei" care zace în însăși firea românului, nevoia de a intercala bunătatea și spiritul de ospitalitate în miezul sufletului Fraților de Cruce, și ne îndemna să fim exemple vii între colegi și în viața familiară de toate zilele.

17) Dormeam pe păturile întinse pe nisip sau pe iarbă. Nu aveam paturi, ci "culcușuri".

18) "Pentru Legionari", Colecția "Omul nou", 1951, pag.333.

19) "Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blesteamă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc" (Matei, V, 43, 44): "Dar Eu vă spun vouă: cari mă ascultați: iubiți pe vrăjmașii vostri, faceți bine celor ce vă urăsc" (Luca, VI, 27).

20) I. Ioan, IV, 16.

21) Vasile Bodai, Legionar din "Gărzile Încazarmate", căzu la 21 Ianuarie 1941, ucis de mitralierele armatei comandate de generalul Antonescu, care se împotrivi Guvernului legionar și fu sprijinit de armata germană, în frunte cu ambasadorul german, pentru a răsturna guvernul legionar.

22) "Circulări și Manifeste", pag. 170, din "Inaugurarea Consumului Legionar-Obor". În altă parte scrie Căpitanul: "Tu ai supărat pe un om. El a plecat supărat și la rândul său a supărat pe altul. Acela și el pe altul, și așa mai departe. Pe luciul apei o piatră face val și un val o sută. Încât un om nervos care se supără pe un altul devine răspânditor de supărări și de dureri pe apa liniștită a sufletelor".

23) Cel mai mare psiholog al secolului XX, Carl G. Jung, amintindu-și de Hobbles ("home homini lupus") atrage atenția asupra dramaticului destin ce ne așteaptă dacă nu ne opunem irupției și năvălirii forțelor iraționale în viața zilnică: " Der Mensch hat tatsächlich Grund genug, jene unpersönliche Kräfte zu fürchten die im Unbewussten wohnen".Wir befinden uns in seliger Unbewusstheit über jene Kräfte, weil sie niemals oder wenigstens fast niemals in unseren persölichen Handeln und unter gewönlichen Umständen in Erscheinung treten", (Grundwerk, C.G.Jung, Band 4, capitolul: "Die Autonomie des Unbewussten", pag. 20: Walter Verlag, Olten. Freiburg im Bresigau, 2. Auflage, 1987)

24) José Ortega y Gasset: "El hombre y la gente" Rev. de Occid., Madrid, 1980, pag.166Ş "Porqueantes, en mi soledad radical y en mi infancia, yo creia que todo el mundo era yo o, lo que es igual, mio. Los otros no eran más ni menos yo que YO, los tenia por idénticos a mi, y a mi como idénticos a ellos... Peor lo Tuyo no me es, tus ideas y convicciones no me son, las veo como ajenas y a veces contrarias a mi"...

25) Romano Guardini, "El espiritu del Dios Viciente", Ediciones Paulinas, Bogota-Colombia, 1979, pag.19.

26) Cărticica Șefului de Cuib", Colecția Omul Nou, München, Germania, 1971, p.12, Punctul 9.

27) Sfântul Apostol Pavel, "Scrisoare către Filipeni", IV, 4.

28) Cărticica Șefului de Cuib", punctul 29, pag. 34/35.

29) Sfântul Grigorie Sinaitul scria: "Pentru că voiește ca purtând, după lege, lupta cea bună a MINȚII NOASTRE, SĂ PUTEM LUA CUNUNA ȘI SĂ FIM MUCENICI, BIRUIND NU PE PĂGÂNI, CI pe Satana însuși, care în tot ceasul aduce în noi atacurile sale ca pe niște aprinderi învăpăiate. Precum soarele, strălucind în locurile cele murdare, nu se amestecă cu murdăria, așa nici harul nu se amestecă cu înșelăciunea, ci rămâne curat, ba mai vârtos o topește pe acesta" (Filocalia, 7)

30) Ion Moța : " Cranii de Lemn", Colecția Omul Nou, München , 1970, pag. 21, În altă parte scrie: "Esența nu poate fi găsită și captată decât la izvorul ei: la picioarele Mântuitorului, sub iubitoarea oblăduire a lui Dumnezeu. Vrem viața, scântee mântuitoare, vrem cale izbăvitoate... Eu sunt calea, adevărul și viața", e esența neclintită a lui Isus. Deci la El, la Dumnezeu, la harul său am alergat, pentru a primi scânteea vieții pe care s-o redăm neamului nostru..." p. 20/21

31) Ion Moța, " Cranii de Lemn", Colecția Omul Nou, Editura Miscării Legionare, Buc. 1940. p. 20/21

32) Ion Moța, "Testamentul", Colecția Europa, München, Ed. 7-a, 1992, pag. 26/27.

33) San Bernardo de Clairveaux, "In septuagesima, Sermo Primus: "Între toate misterele speranței noastre se evidențiază acel pe care îl menționai înainte: "Acel care este a lui Dumnezeu ascultă cuvântul lui Dumnezeu. Unii ascultă ca și cum cele spuse nu ar fi pentru ei. Nu chibzuiesc, nu reflectează, nu examinează conduita lor, nu se gândesc că poate acelea ce se spun se spun pentru ei". (Obras Completas, III, BAC, Madrid, 1985, p-386)

34) Sfântul Ignatie, în drum spre martiriu între numeroasele sfaturi i-a scris Sfântului Policarp (care fu ars de viu puțin după ce Sfântul Ignatie fusese sfâșiat de fiarele sălbatice în Roma): "Îngrijește-te cât se poate de mult de unirea credincioșilor... tolerează-i cu spirit de DRAGOSTE așa cum ai făcut-o și o faci și acuma..."

Prof. Ovidiu GĂINĂ

Poezia lui Nelu Păunescu

Dacă este adevărat că Românul e născut poet că o predispoziție ancestrală îi determină relații prolifice ca lumea imaginilor și a ideilor cărora le dă expresie lirică ne-am explicat ușor abundența numelor de foști deținuți politici reunite în volumele deja apărute. Sunt înscriși acolo un număr impresionanat de autori fiecare cu personalitatea lui, cu durerea lui, prinse în versuri crude, sincere, încălzite toate la flacăra speranței în existența lui Dumnezeu.

Dincolo de cei deveniți de pe-acum "clasici" ai temniței se încrie un contingent important de autentici poeți ale căror creații deși mai puțin cunoscute ne-au mângâiat atunci, acolo, și ne reține interesul neștirbit până azi.

Dintre aceștia de departe remarcabil este Nelu Păunescu "Salzburg". Reunind ca daruri de preț înțelepciunea, discreția, tactul, umorul ales și o nativă predispoziție pentru investigațiile cele mai profunde ale fenomenului cultural, camaradul nostru Nelu Păunescu impunea prin fermitate ce excludea aprioric orice compromis moral. Cei ce și-l apropiaseră descopereau la el un optimism funciar, un echilibru care-l făcea să-și păstreze chiar în momentele cele mai grele luciditatea, stăpânirea de sine și fermitatea inițială. O dată apropiat își dezvăluie repede întreaga căldură sufletească prin care coagula în jurul lui dragostea tuturor, departe de oscilații, de îndoială sau deznădejde coordonatele crezului său politic fiind departe de orice tranzacție, de orice echivoc.

Și, în condițiile acelea de extremă duritate a regimului carceral Nelu Păunescu ne-a încântat cu un mănunchi de versuri care vădeau "o lectură bogată, fuga de locurile comune și un meșteșug ale cărui secrete le stăpânea pe deplin".

Ne-am întâlnit într-o cameră a staționarului din Aiud la sfârșitul anului 1963 într-un grup de bolnavi aduși de la Zarcă, toți cu grave localizări pulmonare și extra-pulmonare tuberculoase. Se afla acolo cu noi Gabriel Bălănescu, Giani Halmaghi, Mircea Nicolau, Costache Coneac și alți cinci deținuți cu vechi state dezarchișți (și bienînțeles un delator, nelipsita iudă odioasă...).

Împărțind același pat cu Nelu, ne-am cunoscut și apropiat repede. Nu era singurul care-și scuipa plămânii într-o sticlă cu acid fenic iar gestul nu deranja pe nimeni acolo.

Așa am aflat de poeziile compuse de Nelu Păunescu în limba germană (ale cărei subtilități poetice le stăpânea în mod magistral) și pe care se străduia acum să le traducă în românește.

Fără greș din punct de vedere formal și bogate în conținutul lor de idei ca și acuratețea observației și profunzimea sentimentului, poezia lui însemna altceva, avea ceva aparte. Și asta acolo unde claustrația și izolarea aproape totală născuse mulți versificatori ad-hoc. El nu se risipise în subiecte la îndemâna oricui, nici într-o nemăsurată reverberație de titluri și nici nu făcuse din poetica lui un simplu exercițiu intelectual. O exigență pe care și-o impusese și pe care o respecta cu gelozie a făcut ca versurile lui să nu depășească dimensiunile a ceea ce ar fi putut alcătui o plachetă.

*

Și iată-ne acum beneficiarii privilegiați ai acestei plachete intitulate "Prezent!". Începând și noi, firește cu poemul de început al plachetei lui Nelu Păunescu vom fi atrași în primul rând de splendida metaforă a păstrăvului de smirnă și de aur, de fapt idealul de viață și luptă al poetului. Și dacă o dată și încă o dată norocul îl ocolește pe visătorul pescar, el nu-și pierde nădejdea biruinții, căci îndemnul îi venise chiar de Sus: "... al tău fu Doamne-ndemnul: ie mreaja ta și-aruncă plin de credință"... Eșecurile repetate nu-l deformează căci "... vreau să arăt lumii că mi-i basm credința, și nici nebună truda", "... un păstrăv doar să prind în mreaja mea"... și să arate celor ce "... n-au puteri a crede, că orbii și nebunii ei, Doamne sunt. Nu eu!" Minimală și legitimă dorință a luptătorului de-o viață.

Pierdut în bolgiile infernului comunist, singur și șubrezit fizic își recunoaște condiția spirituală precară realizând un auto-portret realist aproape cinic în care-și recunoaște imperfecțiunile structurale congenitale, care îl fac aproape să strige :"... pământu-i mult mai greu ca dorul celeilalte vieți... din credința ne-ndestulă edenică aripă nu-mi crescu..." Recunoaște că nu are stofă de schivnic, de sfânt, de eremit și încă sub teasc fiind tânjește după "priviri de înger pământesc". Câți oare dintre noi au avut curajul și demnitatea să mărturisească : "- N-ai să te superi Doamne că nu-ncape un sfânt în lutul meu" (Și totuși, Doamne).

Freamăt interior care-l mai atinge o dată, în poezia "Arșița" mai atenuat, mai puțin dramatic dar nu lipsit de simțire autentică și deosebită plasticitate. Fără trimitere la vreun simbol ci un instantaneu sentimental inspirat de un mic ansamblu sculptural de inspirația mitologică în care este surprins chinul unui faun ataşat inseparabil de piatra în care-i fixat și care acum- sub arșiță - privește cu invidie (și revoltă) grupul de nimfe de-alături care se scaldă zglobii sub ploaia unei arteziene răcoroase și binefăcătoare.

Dar, în întunericul iadului în care-i aruncat, poetul are acces și la câteva motive care-l mângâie, îl întăresc, îl însoțesc: "Sora" - detaliu biografic autentic "... îți simt plutind în noapte rugăciunea, m-adie cald prin viscol", și întreabă, în final: " să deslușesc de mai implori minunea, sau doar odihna sufletului meu?".

La o tonalitate apropiată se situează evocarea figurii tinerei Anne-Marie ("De ziua ta, Anne-Marie") iubita pierdută sub vălul ceții care a acoperit viața luptătorului și căreia îi trimite un teribil îndemn: "De ziua ta Anne-Marie eu îți doresc să uiți de mine, e tot ce i-ar putea dori un mort, iubitei lui mai bine".

Văpaie", un alt tablou idilic, delicat, inspirat de o amintire ingenuă a vremii când iubita de demult îi surâdea într-un lan de secară din care culesese " un mac de câmp, un roșu mac sălbatec". Tabloul prins în câteva linii expresive impresionează prin performanța de a putea, în iadul populat de vexațiile continui, să evoce fericitele clipe ale tinereții îndepărtate, în scurte și vii intermezzouri.

* * *

Și la sfârșitul plachetei, iată capodopera: " Domnul consilier" poem cu ambitur larg, generos și în care Nelu Păunescu ne dă tot ce are mai bun. Într-un cadru mirific în care " un cintez ciripește-un madrigal" apare eroul întregii scene care urmează: consilierul pensionar, în redingotă și cu bastonaș, este "micuț și blond" și urcă agale aleea pe care înainte o suia pieptiș și alergând. Dar nu e singur, și nici numai cu pițigoi, cinteze și veverițe. Trec pe-acolo și doi tineri fericiți, îndrăgostiți, pe-o cărăruie mai ferită. Și merge sus bătrânul, unde, trecând de vechiul turn cu ceas " încet, încetișor, încetinel" (superbă imagine, de o putere plastică unică) ajunge la mica terasă unde-și bea de zeci de ani cafeaua care acum la sfârșitul războiului pierdut, a devenit un erzaț oarecare îndulcit cu zaharină. Își citește ziarul plin de știri. Își salută vecinii de pe la mese, cunoscuți, bătrâni și ei... Apoi coboară ca un sacerdot la finalul unui ritual, înapoi, pe aleea care-l duce în oraș, tot așa: "încet, încetișor, încetinel". Tablou anodin, pândit de clișee poncife, așa apare la o primă lectură, Dar câtă sublimare a sentimentului agoniei lente în sufletul domnului consilier, câtă împăcare cu sfârșitul care-i pe undeva, pe aproape. Poemul se cere neapărat citat acum, aici, integral, ceea ce depășește spațiul unei cronici. În câteva strofe o notabilă și surprinzătoare forță plastică, expresivă, redă un peisaj deopotrivă exterior și interior surprins cu mijloace poetice - imagistice și prozodice - care definesc deplin un autentic talent. Și nu ne rămâne decât regretul că nu avem de la el mai multe asemenea poeme.

Noi, fideli sentimentelor pe care le păstrăm memoriei camaradului nostru intenționăm să prezentăm începând cu unul din numerele viitoare câte una din poeziile lui, și la fel, gândim să multiplicăm tirajul acestei plachete. Ne-am achita de o plăcută îndatorire față de memoria lui și am contribui la așezarea sa meritorie în antologia poeziei zămislite înapoia gratiilor.

Prezent" se numește placheta lui Nelu Păunescu. Titlu care exprimă lapidar realitatea prezenței lui în martiriul luptei anti-comuniste dar care se vădește acum încărcat și de o premoniție. Căci astăzi, deși nu mai este printre noi, el este totuși viu în fiecare dintre noi, de aceea rostim: "**Nelu Păunescu, PREZENT!**"

*

P.S. Vom încerca într-o prezentare viitoare un profil al sculptorului Nelu Păunescu, laureat, printre altele, cu premiul al III-lea pe țară la o amplă expoziție a artiștilor amatori prezentată la Sala Dalles prin 1966-67.

Februarie 1999

Dr. Nicolae NICOLAU

"PIATRA GRĂITOARE", MUNTELE MORȚII

S-a vorbit de "Cartea neagră a comunismului" şi se mai vorbeşte încă, pe măsură ce vestea apariţiei ei ajunge în ţări mai îndepărtate.

În această carte se vorbeşte, în treacăt, şi despre tragedia poporului român, de cărui soartă uitase parcă, restul lumii.

Crimele, teroarea exercitate asupra naţiei noastre, de către vecinul din Răsărit, ne priveau doar pe noi, daţi în primire călăului şi uitaţi de mult.

Că s-a vorbit aproape deloc, de robia noastră, pe cine mai putea impresiona?

Morţii cu sutele de mii, fenomenul Piteşti, laboratorul unde se experimenta rezistenţa omului, supus chinurilor pentru a defini punctul când viaţa trece în nefiinţă. Toate aceste fâşii de istorie umană nu au rămas decât în sufletul nostru.

Dar nu s-a pomenit nimic de drama Moţilor, acel apocalips de durată care planează şi azi asupra acestor necăjiţi de Moţi, de aproape 50 de ani.

Hiroshima, Nagasaki cu zeci de mii de morţi, rămâne un fenomen limitat la cele două oraşe.

Ceea ce s-a petrecut în Ţara Moţilor cuprinde un vast teritoriu, ai cărui locuitori sunt hărăziţi pieirii.

N-aş fi aflat nici eu, - un neoş român, alungat din ţara mea – de această oribilă dramă, dacă nu aş fi cunoscut în exil, autorul cărţii "Casa cu ochii scoşi" Romulus Zaharia, editată la imprimeria "Adevărul" din Cluj, în anul 1994, martor a celor ce s-au petrecut la "Piatra Grăitoare", unde un munte încărcat de uraniu, a fost ras de pe faşa pământului şi transportat în zeci de mii de vagoane în URSS.

Citind cartea cu dedicaţie, m-a cuprins o spaimă de nereţinut, o groază că aşa ceva a fost real sau doar un coşmar.

Dar iată cum începe această poveste. "Bolborosiri de ape, vuet de stâncă despicată. Râuri de foc, ploaie de cenuşă şi pietre. Praf cât vezi cu ochii. Seismele îl înspăimântă. Exploziile îl fac să se cutremure. Clocotul văzduhului. Fierberea muntelui se pierde undeva în înalturi... Vestirea apocalipsului, scena care despică muntele cu bubuituri de infern".

În goana nebună dintre St. Unite şi URSS de a capta energia atomică, în compoziţia căreia intra minereul de uraniu, România bogată cu de toate – dar nu în folosul ei – devine victima acestei bogăţii, pentru că poseda minereul mult căutat, de care vecinul nostru avea atâta nevoie. Şi astfel, neglijând pericolul de moarte ce ameninţa populaţia, a început exploatarea lui, sfărâmând muntele cu dinamită pe cer deschis.

"Vibrează muntele. Un geamăt ascuns, auzit numai de cei ce muşcă din coastele sale. De trei ori în douăzeci şi patru de ore, pe trei versanţi ai săi, muntele "Piatra Grăitoare" se cutremură cuprins de friguri, zguduit adânc... Liniştea muntelui se sparge în mii de fărâme. Muntele tremură ca o vietate...".

Iată cum descrie mai departe autorul cărţii, martorul acestor bubuituri, pregătirea exploziilor care vor sparge în bucăţi faimosul munte.

"Cu ajutorul sondezii – o maşină de perforat piatra – sunt sfredelite găuri de câte douăzeci şi doi de metri adâncime şi douăzeci şi cinci de cm. În diametru. Găurile umplute cu astralită, un exploziv puternic. Sondeza înaltă de şaptezeci de metri şi cântărind optzeci de tone...".

Este uşor de imaginat, ştiind că se perforau până la 2000 de găuri umplute ci exploziv, câtă putere de cutremur putea să producă această explozie şi, mai ales. Pe câtă suprafaţă se împrăştiau pietrele conţinând uraniul, împroşcând moartea asupra populaţiei lipsită total de apărare. Şi pentru a înşela vigilenţa populaţiei a cărei viaţă conta atât de puţin pentru sovietici, au anunţat că exploatează minereu de plumb.

Bombele atomice azvârlite asupra celor două oraşe japoneze, au făcut în jur de 100.000 de morţi dar au contaminat pe ani de zile populaţia. Explozia lor a durat o clipită, în timp ce exploatarea minereului mortal a durat vreo 15 ani de zile.

Braţele de muncă erau cele câteva mii de români, fără nici o protecţie şi care erau schimbaşi aproape în fiecare an, umplând cimitirele şi noii veniţi luau şi ei, la sfârşit de an, acelaşi drum, roata sorţii se învârtea mereu în aceeaşi cadenţă. Imaginaţia cu greu ar putea contabiliza numărul de morţi în cei 15 ani de exploatare.

Paza era în seama soldaţilor români, câteva mii în fiecare an care luau şi ei drumul fără întoarcere, înainte de a fi început să trăiască.

Secretul exploatării era foarte bine asigurat, oricine s-ar fi aventurat să pătrundă în această zonă, îşi pierdea urmele pentru totdeauna. Întreaga regiune a şantierului rea înconjurată cu sârmă ghimpată şi păzită de soldaţi la mici distanţe unul de altul.

Tehnicienii erau ingineri români, dublaţi de KGB-işti. Aceştia erau bine protejaţi contra iradierii în locuinţe special amenajate şi măşti în timpul inspecţiilor, în timp ce tehnicienii români circulau în tot şantierul fără nici o protecţie, supuşi şi ei, inevitabil, aceleiaşi sorţi ca miile de muncitori şi soldaţi, dând tributul lor de sânge.

Atunci când şeful şantierului cere generalului KGB-ist să ia măsuri de protecţie pentru muncitori, aparate Geiger care să înregistreze procentul de iradiere, acesta îi răspunde sarcastic "Acum nu avem nevoie de contoare Geiger ci de minereu".

Viţele românilor contau atât de puţin în faţa acestor monştri. Ei luau uraniul în acelaşi timp cu trupurile acestor condamnaţi să moară. "Le plătim bine, să muncească!", completează sovieticul. Bani plătiţi tot de statul român, prin intermediarii bolşevizaţi care nu aveau nimic comun cu acest popor.

Într-adevăr, salariile muncitorilor depăşeau de câteva ori a celor din restul ţării, pentru a-i ademeni, ignorând ce-i aşteaptă.

La cererea lui Toma Nan responsabilul român al şantierului adresată generalului sovietic, să fie rezolvate de urgenţă măsurile de protecţia muncii, contoare Geiger, locuri de contaminare, indicatoare de periculozitate... acesta îi răspunde: "Tomuşka, iubitule, îl dezarmează rusul, avem noi oare timp pentru aşa ceva?". Goana după uraniu să fabrice urgent bomba atomică, peste cadavre, înainte ca explozia ei să distrugă alte vieţi.

Ţăranii moţi reduşi la sărăcie de către toate guvernele care s-au perindat la cârma ţării şi azi, de o putere străină, prin colectivizarea pământurilor sunt cele dintâi victime. Ei sunt aduşi cu forţa spre aceste şantiere ale morţii. Odată ajunşi pe şantier. Atraşi de un salariu neînchipuit de mare, continuă fără oprire, să extragă minereul.

Boala însă îi pândeşte. O stare de oboseală, lipsa poftei de mâncare, o anemie gravă progresivă, o hemoragie brutală şi moartea opreşte moţul din vis. Cu banii câştigaţi spera să-şi construiască o casă mare, să cuprindă întreaga lui familie, dar zilele lui sunt numărate, câteva, puţine şi o groapă adâncă îi ascunde visuri şi dureri. În locul lui un altul este prins de roata morţii şi azvârlit de sus, din visurile lui, în groapa hâdă ce-i înghite trupul vlăguit de forţe.

Nu mă lasă inima să nu redau o scenă, între basm şi realitate, a uzinei tinere perechi de moţi, prinsă în vârtejul soartei, descrisă cu atât de cutremurătoare imagine, cum moţul şi moaţa lui tânguie în preziua despărţirii pentru totdeauna, de o viaţă atât de fragedă pe care moartea o aduce fără cruţare.

"Sub jarul de uraniu cuibează boala. Şi zile întregi, el nu mai râde şi nu mai bea. Dar nu mai este el... Şi-atuncea moaţa dă focului paharul cu care moţul durerea şi-o îneca. Şi se lipeşte de-a trupului arsură şi-i simte boala mocnindu-i prin genunchi. Şi
nu mai ştie-atuncea, nici zilele nici nopţile cum trec... Şi n-are trai. Ce-a căutat la mină? N-avea bani? Dar a avut vreodată? Şi cu banii ce să facă? De ce uraniul îi stă în gând? Alături stă moţul ei cel drag. Oftează şi se cântă (boceşte). Şi ea-şi alătură bocetul. Şi amândoi se văd plângând. Mai tainic este dorul din moaţă ca iubirea... Şi face-o rugăciune. Să prindă iar puteri. Ar să plângă dar nu mai poate. Scoate căruţa, plecă pe deal la fânu-nmiresmat. Acuma ştie, prosteşte moaţa. Uraniul îi încovoaie. Se poticneşte însă moaţa... Iar moţul rămas singur, îşi strânge în sânge flegma scuipată cu zăduf".

Autorul descrie acest dialog mut, nu ca un povestitor, din auzite. Nu! El a trăit aievea această tragedie şi parcă îmbie şi pe cititor să încerce să se cuminece cu azima neprihănitului lui destin.

Şi tragedia îşi măreşte numărul celor sortiţi să piară. Soldaţii care-şi fac stagiul militar, întorşi la casele lor la sfârşitul stagiului, se căsătoresc în toamnă, îşi înjghebează un cămin. Însă... cei care au fost sub arme la uraniu, la numai 22 de ani sunt nişte neputincioşi. Aşa se vesteşte necruţătoarea boală care separă perechea, ca pe moţ şi moaţă, pentru totdeauna.

Şoferii care au condus basculantele, veniţi din întreaga ţară, fie siliţi, fie atraşi de un câştig nesperat de mare, trimiteau banii nevestelor să-şi construiască vile, întorşi la profesiunea lor de şoferi, le tremură volanul în mână. Se sting şi ei încet, încet, urmând şirul nesfârşit, care iau drumul cimitirelor aşa de tineri. Casele la care jinduiau atât, n-au mai apucat să le termine, ele au rămas fără ferestre, fără tencuială. Autorul le numeşte case oarbe... "case cu ochii scoşi"..., de aici şi titlul cărţii lui.

Ei au plecat înainte de a fi dat lumina fericirii, cuibul familial n-a mai apucat ziua de mâine. "Oamenii mor ca muştele... satele se sting fără bărbaţi. Sate care mor".

"În casa moţului se fac pregătirile pentru înmormântare.... Şi prin alte sate ard lumânări ca la un priveghiu. Femeile şi-au îmbrăcat veşminte îndoliate. Satele sunt tot mai tăcute, tot mai ostenite..." .

Exploatarea minereului de uraniu a început în anul 1950. Se spune că în perioada exploatării au murit în jur de două sute de mii de persoane, la care se adaugă, doar Dumnezeu mai ştie numărul celor radiaţi care continuă şi azi să plătească tribut morţii. Hemoragia elementului românesc nu s-a oprit aici. Regiunea iradiată continuă după 40 de ani, după încetarea exploatării minereului.

După statistici aproximative şase la şapte mii de morţi în fiecare an, completează macabrul bilanţ.

Nagasaki, Hiroshima, întins pe întreg ţinutul Apusenilor. Rana muntelui continuă să sângereze blestemata-i boală, dusă de vânturi, să semene jale şi moarte.

Iată răul pe care comunismul bolşevic l-a lăsat în urma lui, o ţară în ruine, morminte fără numar, la care se adaugă morţii Piteştilor, Gherlei, Aiudului, Canalului Dunăre Marea-Neagră..., precum şi cei ucişi prin munţi cu arma în mână care au preferat moartea, deceniilor de ani de temniţe, de exterminare.

8 Martie 1998

Filon VERCA

REVISTA PRESEI STRĂINE

RUSIA PROPUNE O TRIPLĂ ALIANȚĂ

Cu prilejul unei vizite recente la New Delhi - primul ministru rus E. Primakov s-a pronunțat pentru o alianță "antihegemonică" constituită din Rusia, china şi India. Pretextul l-a constituit atitudinea americanilor în general li în special operațiunile militare contra IRAKULUI.

Aceeaşă idee a avut-o şi ministrul apărării rus I. Sergheiev, care a făcut apel la vechile republici sovietice din Asia centrală şi Caucazia de a se apropia de Moscova. ("Valeurs Actuelles" nr. 3242 - 16-22 ianuarie 1999).

STATELE UNITE CONTROLEAZĂ TOTUL ÎN LUME

"National Security Agency" (N.S.A.) este centrala de informații americane care deține cele mai mari secrete. Internetul, sateliții, telefonul, finanțele, comerțul şi ştiințele sunt toate sub controlul ei şi nimic nu-i scapă, datorită unei impresionante "pânze de păianjen" electronice "țesută" peste toată rețeaua sateliților, telefoanelor şi informaticii planetare. Pământul este acoperit cu o rețea de "mari urechi"electronice care ascultă toate transmisiile codificate sau nu (telefon, fax, telex, internet). Toate aceste posibilități de informații conferă N.S.A. atuuri importante fără să existe o veritabilă concurență. ("ValeursActuelles" nr. 3242 -16-22 ianuarie 1999).

RUSIA RECLAMĂ REPARAȚII PENTRU TOATE VICTIMILE PERSECUȚILOR NAZISTE

Duma, camera inferioară a Parlamentului rus dominată de comuniştişi naționaliştia votat în unanimitate - miercuri 27 ian. - o rezoluție reclamând reparații pentru toate victimele persecuțiilor naziste trăind în Rusia şi nu numai pentru evrei. Compensațiile vărsate de Germania, victimelor evreeşti sunt "injuste în raport de soarta rezervată altor naționalități care s-au bătutşi au suferit, la fel, în timpul celui de-al doilea război mondial" precizează această rezoluție. ("Le Monde" - 29 ianuarie 1999).

PARLAMENTUL RUS REFUZĂ RATIFICAREA TRATATULUI RUSO-UCRAINEAN

Camera superioară a Parlamentuluirus a refuzat ratificarea la 27 ianuarie a tratatului de prietenie şi cooperare între Rusia şi Ucraina, amânând continuarea dezbaterilor. Semnat în 1997 de către Boris Eltsin şi preşedintele ucrainean Leonid Kutşma, acest tratat este criticat în special de primarul Moscovei, Iuri Lujkov, care contestă apartenența la Ucraina a portului militar Sebastopol din Crimeea. Kutşma a reacționat cu promptitudine, împotrivindu-se contra oricărei "puneri în discuție a integrității teritoriale a Ucrainei". ("Le Monde" - 29 ianuarie 1999).

ÎN SPITALE SE POATE OGLINDI AMPLOAREA CRIZEI DIN RUSIA

Jurnalistul Michel Der Andreassian scrie: "În spitale este locul unde se poate măsura criza pe care o traversează Rusia în ianuarie 1999. Afară de câteva clinici "cu parchetul dat cu ceară" rezervate înaltei "nomenclaturi", rețeaua spitalelor frapa Occidentul în anii '80 prin lipsurile şi vechimea acestora. Dar astăzi, la mai puțin de zece ani de la căderea vechiului sistem, ruinarea este absolută. Astfel, în plină iarnă spitalele din Moscova şi St.Petersburg nu sunt încălzite. Afară sunt între -10 şi -15 grade, iar în interiorul spitalelor se apreciază ca o situație fericită când se ajunge să se mențină o temperatură oscilând în jurul a zero grade. Singurele saloane încălzite sunt maternitățile: în medie şapte grade.

Companiile de asigurări americane sau europene au tras o singură concluzie logică - dacă unul din clienții lor compatrioți se îmbolnăvesc în Rusia, el este repatriat de urgență, ori care

(cont. pag. 15)

este starea lui. Cea mai redusă spitalizare riscă să conducă la complicații grave, dacă nu la moarte. ("Valeurs Actuelles" nr. 3241 - 9-15 ianuarie 1999).

ELTSIN ÎL DEZAPROBĂ PE PRIMAKOV

Pentru prima dată de la sosirea la conducerea guvernului a lui E. Primakov un conflict pare să mocnească între guvern şi Boris Eltsin.

Totul a început de la o scrisoare trimisă de primul ministru celor două camere ale Parlamentului şi Preşedintelui în scopul oficial "de a propune un pact de stabilitate politic până la alegerile preşedințiale din anul 2000". În această scrisoare E.Primakov - spunând că acționează la cererea preşedintelui - propune legislativului, preşedintelui şi guvernului să semneze o declarație de intenşie, separate, în care fiecare se angajează să nu dizolve Duma şi să nu schimbe guvernul, iar Parlamentul să renunțe la cererea de destituire a lui Eltsin...

Kremlinul, în mod evident, nu a fost de acord. "Preşedintele este de acord cu principiul unui pact, el a însărcinat guvernul Primakov să facă propuneri" dar "el va refuza orice limitări ale puterilor sale constituționale" a accentuat consilierul politic al lui Eltsin, Oleg Susulev. Preşedinția ar fi fost consternată că proiectul a fost trimis la Duma fără consultarea prealabilă a preşedintelui. ("Le Figaro" - 28 ianuarie 1999).

UN ECOLOGIST RUS RISCĂ O PEDEAPSĂ DE 15-20 ANI ÎNCHISOARE. (Vladivostok)

Închis din noiembrie 1997 pentru "înaltă trădare" Grigori Pasko, de 34 ani, fost în serviciul jurnalului oficial al flotei din Pacific, va fi judecat de un tribunal militar şa Vladivostok - în Extremul orient - începând de joi 21 ianuarie. El riscă o pedeapsă de 15-20 ani închisoare pentru că a filmat deversarea, de pe un petrolier rus, deşeuri radioactive şi chimice lichide în marea Japoniei - pentru canalul de televiziune japonez NHK. În egală măsură el a redactat articole asupra stării de abandonare a submarinelor nucleare ruseşti şi presupusei implicări a FSB (ex KGB) în traficul cu deşeurile nucleare. Organizația "Reporteri fără frontiere" care cere eliberarea lui G.Pasko, apreciază că activitățile lui G.Pasko sunt protejate de articolul 10 al Convenției europene pentru drepturile omului, pe care Rusia a semnat-o şi care stipulează: "orice persoană are dreptul la libertatea de a se exprima". ("Le Monde" - 22 ianuarie 1999).

DE CE PRIMARUL MOSCOVEI ESTE ÎMPOTRIVA NAȚIONALISMULUI ?

I.Lujkov, primarul Moscovei - unul din andidații la viitoarele alegeri preşedințiale din Rusia - în discuțiile purtate cu interlocutorii francezi în imensa sală a primăriei din capitala Rusiei, referitor la ideologiile politice: centrism de stânga, social democrație sau național capitalism - şi-a ieşit din fire declarând:

"Capitalism, da! Piața liberă, da! Libertatea de-a întreprinde, da! Libertatea presei, da! Drepturile omului, da! Naționalism? Deloc! Eu vorbesc doar de patriotism. Niciodată

(cont.pag. 16)

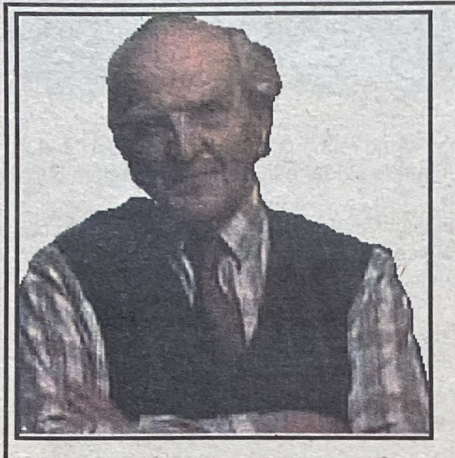

A PLECAT DINTRE NOI

Ing. Octavian Danil Tomuța

Pe ing. Octavian Tomuța, l-am întâlnit prima oară în anul 1953 la penitenciarul din Gherla şi ne-am despărțit în 1955, când a fost transferat la Aiud, fiind condamnat 10 ani muncă silnică pentru crimă de complot contra ordinii sociale (art. 209 C. 9) unde au fost adunați toți legionarii cu pedepse peste 10 ani.

Descendent dintr-o familie de ardeleni credincioşi şi cu dragoste de Neam şi cinstiți, a primit o educație, care adăugată la calitățile excepționale cu care Dumnezeu l-a înzestrat, încă din copilărie până la sfârşitul vieții, l-au pus în fruntea colegilor de şcoală, facultate şi serviciu în care a activat.

Este şef de promoție, mai întâi la "Liceul Radu Vodă" din Făgăraş, apoi admis, tot pe primul loc la două facultăți politehnice: cea din Cernăuți refugiată la Turnu-Severin şi cea din Bucureşti unde este admis cu bursă de merit. Tot datorită meritelor sale este şef al anului, iar în anul doi devine preşedintele Căminului Politehnicii. În anul 1945, la 8 noiembrie, participă la organizarea manifestației din Piața Palatului Regal.

În luna mai 1948 a fost arestat sub acuzarea că face parte din organizația studenților legionari de la Politehnică, fiind condamnat la 10 ani muncă silnică. A trecut prin calvarul reeducării de la Piteşti, apoi la penitenciarul din Gherla, Aiud şi colonia de muncă forțată Periprava. După ce a executat 10 ani de condamnare, datorită atitudinii sale fără compromisuri, nu este pus în libertate ci pe baza unei decizii a M.A.I. este trimis la colonia de muncă forțată de la Periprava, unde ne-am reîntâlnit. În anul 1962, după 14 ani de temniță şi muncă forțată, este pus în libertate. La început lucrează ca muncitor, iar în 1965 se prezintă la examenul de admitere la politehnică, secția electrotehnică curs fără frecvență, pe care îl absolvă în 1971, tot ca şef de promoție. Ca inginer este încadrat la Întreprinderea Acumulatorul până în anul 1975, unde pune în funcțiune două noi tehnologii (Varta şi Singer), fiind cel mai bun specialist în acumulatoare. Pe această temă scrie o carte de specialitate de un înalt nivel ştiințific. În anul 1975 este transferat la Institutul de Cercetări pentru Electrotehnică unde îşi brevetează 6 invenții. Se pensionează în anul 1991 după o prodigioasă activitate.

Dacă pe plan intelectual şi profesional a fost permanent în frunte, nici pe plan social şi politic nu a fost mai prejos. În cadrul A.F.D.P.R. a dus o neobosită activitate, mai ales pentru ajutorarea celor loviți de boală şi soartă. An după an, încă înainte de pretinsa cădere a comunismului, el avea în permanență, grijă de cei aflați în dificultate (cazul dr.-ului Iacobescu, astăzi în viață la vârsta de 97 de ani, pe care l-a ajutat, atât material cât şi moral până în ultima clipă a vieții, îl însoțea la medic când a căzut răpus de o hemoragie datorată varicelor produse de o ciroză hepatică). Nu am mai întâlnit un exemplu de dăruire creştină față de aproapele şi aceasta este mult mai plăcută lui Dumnezeu, căci nu este nimic mai presus decât să-ți "ajuți fratele căzut în nenorocire".

Pentru toate acestea am convingerea că şi-a câştigat un loc lângă Tronul Divin, prin dragostea permanentă față de aproapele.

S-a stins la 19 februarie 1999, regretat de toți cei ce l-au fost aproape şi mai ales de cei cărora le-a uşurat suferințele.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Aristide LEFA

(cont. pag. 15)

naționalismul nu a făcut onoare Rusiei. Cum ați vrea dvs. ca un popor atât de heteroclit ca al nostru, să fie naționalist? Noi nu suntem un popor omogen şi prea rafinat. Eu însumi când eram copil, camarazii îmi spuneau "Mongolul". Dacă există vreun lucru care ar putea distruge Rusia aceasta va fi disputa interetnică. Ar fi o sinucidere să vorbim de naționalism. Ideologia mea este un internațional-ismaprofundat".

("Valeurs Actuelles" nr. 3243 - 23-29 ianuarie 1999).

A CINCEA MINERIADĂ VĂZUTĂ DE UN JURNALIST FRANCEZ

Citățm din articolul semnat de Damien Roustel, trimis special în zilele mineriadei :

"România ca toate țările producătoare de cărbune este confruntatăcu o criză...şi un cost de producție devenit prohibitiv. Valea Jiului asigură 12% din consumul național de cărbune".

Nemulțumirea minerilor a pornit de la ştirea difuzată înainte de Crăciun că se vor închide câteva mine nerentabile. Era o măsură a guvernului impusă de nevoia reducerii pierderilor în sectorul minier, pierderi care se ridică la 320 milioane dolari. Partidul de extremă dreaptă a căutat să exploateze nemulțumirea minierilor. Şeful acestui partid "Corneliu Vadim Tudor a fost unul din poeții cei mai "inspirați" ai lui Ceauşescu aşa cum el este astăzi adoratorul lui Jean-Marie Le Pen". El a chemat la grevă națională "cu scopul de a răsturna regimul antipopular şi antinațional" al preşedintelui Constantinescu. Dacă el a visat "să se servească de minieri pentru o aventură pucistă el a eşuat".

Mersul celor 15.000 minieri la Bucureşti nu s-a finalizat. "În schimbul unui acord secret cuprinzând, se pare, o majorare de salarii" şi o amânare a închiderii celor două mine "ei au acceptat să se întoarcă în valea Jiului" (...) "Acest compromis a permis să se evite o confruntare sângeroasă. Dar se dă o nouă lovitură reformelor liberale promise de preşedintele Emil Constantinescu Fondului Monetar Internațional. Nu este pentru prima dată când acțiunile minerilor schimbă cursul reformelor din țară. Totuşi de data aceasta ei nu au reuşit să modifice, în mod radical, acest curs".

("Le Monde Diplomatique" - februarie 1999).

T.B.

PERMANENȚE

Editor: Fundația PROF.G.MANU
Bucureşti, str. Plantelor nr.9, sector 2
tel./fax 313.11.02

Comitetul director:
Sebastian MOCANU
Nicolae ROŞCA
Mircea NICOLAU

Redacția:
Mircea NICOLAU - prin redactor
Nicolae NICOLAU, Aristide LEFA - redactori

Compartiment administrație - difuzare:
Gelu GHEORGHIU

Culegere şi tehnoredactare:
Dan FLOREA, Daniela FLOREA

DIFUZARE - tel./fax 313.11.02

ISSN 1453 - 9551